А

АБЕТКА КОХАННЯ

ПРИГОДИ ЮНОГО ДОНЖУАНА

АБЕТКА КОХАННЯ

ПРИГОДИ ЮНОГО ДОНЖУАНА

Від редакції

Читачі схвально зустріли появу перших двох чисел «Леля-ревю» у книжковому форматі. Ними редакція започаткувала серії «Світова еротика» і «Планета любові».

Нині наспіла черга журналу «Лель». Його також вирішено перевести на кишеньковий формат. Але цей часопис будуватиметься за іншим принципом. Редакція взяла на себе сміливість укласти для українського читача оригінальну літературну «Абетку кохання». До цієї серії включатимуться найвідоміші письменники усіх країн, часів і народів, чий внесок у світову еротичну культуру не викликає сумніву.

Почнемо, звичайно, з літери А: Джон Апдайк, Гійом Аполлінер, Апулей, Юрій Андрухович, Юз Алешковський...

Далі — за абеткою. Та це не означає, що ми за якийсь час знову не повернемося до А чи після, приміром, В (Юрко Винничук) утримаємося від спокуси перестрибнути до літери М (Андрій М'ястківський) або навіть Ч (Ігор Ченич), аби якнайшвидше представити письменників, чиї заслуги перед «Лелем» зокрема і національною словесністю загалом незаперечні.

То що: вивчатимемо українську «Абетку кохання»?

ЮЗ АЛЕШКОВСЬКИЙ

РОСІЯ

АБЕТКА КОХАННЯ

Малюнок Ежена ле Пойтевіна з серії «Еротичні витівки, 1832 (Франція)

МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ

Уривок з повісті

— Ти маєш стати донором.
— Кров здавати, чи що?
— Ні, не кров.
— А що тоді, — сміюсь, — гівно чи сцяки?
— Сперма нам потрібна, Миколо. Сперма!

Юз Алешковський.
«Микола Миколайович»

Ну, приходжу вранці на роботу, намагаюсь не сміятися. Соромно трохи, а з іншого боку — хулі, думаю, червоніти?.. Дивлюся, а для мене вже хавирку маленьку приготували, метри зо три з половиною, без вікон. Лампа денного світла. Тепло. Отоманка стоїть. На столі пробірка.

— Ну ось, Миколо, твоє робоче місце, — говорить Кимза.

— Лише домовляємось — на глум не брати, — відповідаю.

Тут Кимза й звелів мені не розвивати у собі якогось комплексу неповноцінності, а, навпаки, пишатися.

— Влаштовуйся. Починай за моєю командою: увага — оргазм! Після оргазму заткни корком пробірку.

— Аби не розбіглися?

— Працювати слід швидко і без втрат. Читав оголошення?

Я зачинився, приліг, замислився, пригадав, як на втечу пішли ми з кирюхою у бабський табір і перешморгали там усіх крадійок, а ті, кому не дісталося, здебільшого фашистки і фраєриці, труси з нас стягли і на шматки їх роздерли, щоби бодай запах чоловічий мати під казенною ковдрою. Пригадав, а сопливий уже, неначе кобра під дудку, головою у різні боки поводжає. Я тоді шморгався зрідка, одразу струхнув. Половину пробірки. Цілий Чумацький Шлях, як казав мій сусіда по нарах, астроном за фахом... Несу пробірку Кимзі.

— Ого, — каже, — подивимося. — І розмазав трохи на скельці, а залишки у якийсь прилад запхнув, увесь обмерзлий і пара від нього шугає.

Подивився Кимза у мікроскопа і очі на мене вирячив. Наче по облігації виграв.

— Ну, Миколо, — говорить, — ти — супермен! Надлюдина! Неймовірно! Чому — не питай. Потім зрозумієш. Я тебе підтягну з біології.

— Хоч позирнути можна?

— Іншим разом. А зараз іди. До завтра.

Ну, я ввічливо кажу, що в Америці більше платять і харчуватися після кожної палки слід від пуза, бо подрочу з тиждень, і вся наука зупиниться: скінчиться моє молофійо.

— А що б ти волів мати із закуски? Врахуй, що з продуктами нині важко. Вся країна, окрім вождів і головмагів, голодує.

— М'яса грамів з двісті, — кажу, — хліб з маслом. Можна насіння стакан. Чаю якнайміцнішого.

— А навіщо насіння? — запитав Кимза.

Я і відповідаю, що під час дрочки другою рукою можна з нудьги лускати насіння.

— Насіння не буде, — розлютився Кимза. — А щодо м'яса поклопочусь. Мій шофер-академік — вегетаріанець. Візьму його картку. Він величезні надії на тебе покладає.

— І зарплату збільшити треба. Не з власної ж кишені платиш?

— Збільшимо. От організую лабораторію, окладів виб'ю якнайбільше — і збільшимо. Добре платитимемо за твоє молофйо. Зле воно в тебе, Миколо. Та йди вже, бо в мене твої живчики передохнуть. Вахтерові скажи: йдеш за нарядом на осцилографи.

— На чернуху я майстер. Не бздіть.

5

Ходжу я оце щоранку до інституту, номерок чіпляю і з машками не плутаюсь, тому що боюсь для себе нашморгатись і, здаючи сперму, фуфло підсунути, як тепер кажуть — крутонути динамо. Звик. Вирішив Кимзі ультиматум пред'явити.

— Ти, — кажу, — на роботу звичайну енергію витрачаєш, а я — найголовнішу, і я, — кажу, — коли скінчу, на ногах ледве стою і під грудьми протяг. Може, мені й жити років п'ятнадцять лишилось, а вам, сукам, гужуватися!

А Кимзині досліди пішли успішно, він інколи жартував навіть: поставити пам'ятник моєму членові з механічним заводом. Щоб він вставав з першими променями сонця. У давнину були такі пам'ятники. Та їх позносили. Засоромились. А чого засоромились? Адже член, кирюхо, якщо розібратися, найголовніший. Важливіший за мізки. Адже ми вже з мільйон років тому не мізками ворочали, а прутнями. Доки мізки вдосконалювалися. Та якби не так, то і ракета б не член нагадувала, а дупу, і від неї б лише сморід і гуркотіння виходили... Отож я й кажу Кимзі:

— Набавляй. Мені й прибарахлитися треба, і телевізори незабаром виробляти почнуть, бо я ж знову красти піду або на водія трамвая «Бука» вчитися. Хоча б із своєї кишені виклади, я тобі приватно живчиків штовхатиму. Дві тисячі з половиною хочу мати.

— Гаразд. Звільнимо двох прибиральниць. Оформимо тебе за сумісництвом.

— Розігнались. Махати я хотів таку працю!

— Ти будеш значитися, а прибиратимуть інші лаборанти. Зрозуміло?

— Це інша справа.

— Апетити твої зростають, треба сказати.

— Що-о-о, курва? — кажу. — Хочеш, аби я одружився?

— Ну-ну! Не заводься. Адже мені й десяти тисяч для тебе не шкода. Ось одержу Нобелівську премію — відвалю пристойну суму. А нині часи для нашої науки скрутні й важкі. Дай Боже досліди до кінця довести. Завтра почнемо.

Ну, я зрадів! 2400! Хер на автобусі заробиш, не кажучи вже про «Буку».

6

І пішов я на радощах у планетарій. Спочатку піддав, звісно, як слід. Я люблю це діло.

Сідаєш з легкою балдою у крісло, лектор тобі чорнуху розкладає про життя на інших землях і місяцях, а ти сидиш собі, дрімаєш, а над макітрою небо нависає, і зірки, і всі планети... Дякувати Богові, думаю, не на нарах лежу і не треба, баланду посьорбавши, мандячити до вахти, наче курва з казанками... Додав я ще у барі на радощах від нової зарплати і посунув до колишнього міжнародного урки, а в його буфеті хер ночував. Довелося бігти в гастроном. Ну, захмелів урка, заздрить мені та хвалить, і радить не розводитись, щоб не пронюхав усілякий хмирь-студент.

— Бийся, — каже, — добровольців. Їх у нас до хера і більше.

Я теж нализався в дупу. Вранці заспав, біжу, курва, а в макітрі від борту до борту, наче в кузові, смажені гвіздки пересипаються. Кимза на мене собаку спустив, кричить:

— Ви затримуєте дуже важливий дослід!.. Увага — оргазм!

А біля приладу, від якого пара йде, академік бігає у чорній шапочці й рожеві рученята потирає. Зачиняюсь я у своїй хавирці, вмикаю денне світло. Рука моя тремтить, хоч бацай на балалайці, а скінчити ніяк не можу, дрочу, весь упрів. У двері Кимза стукає, боїться, що я закимарив з похмілля, й питає:

— Чому оргазм затримується? Неподобство!

А я вже руки не годен підняти, і страх підступив. Кінець! Звільнять, курви, без вихідної допомоги! Пропало молофйо! Зникло моє молофйо! Відчиняю двері, кличу Кимзу.

— Що хочеш роби. Сухостій напав. Не можу скінчити.

Академік просилив голову і каже:

— Що ж ви, батечку, не здатні сім'ячко вивергнути?

Я геть охренів і вже намірився, було, негайно звільнитися за власним бажанням, як раптом одна молодша наукова співробітниця Влада Юріївна велить Кимзі з академіком:

— Колеги, будь ласка, не турбуйте реципієнта. — Тобто мене. І зачиняє двері.

— Відверніться, — каже, — будь ласка. — І вимикає світло денне. І своєю, кирюхо, власною рученькою бере мене цілком відверто за грубий, хамський, уперту сволоту, за член... а я усім тілом напружився, і неначе хто в мого хребта діамантові гвіздочки забиває срібним молоточком і занурює мене з голови до ніг у ванну з пивом бочковим, і по піні червоні раки повзають і чорні сухарики плавають. От, курва, яке задоволення було! Не знаю навіть, чи довго це тривало, аж раптом відчуваю: ось-ось скінчу, і вже стримувати себе несила, заскрипів зубами, вигнув тіло і заволав... Потім уже Кимза розповів, що кричав я секунд з двадцять, навіть пробірки задзвеніли, а лампочка в осцилографі перегоріла від моєї звукової хвилі. Сам я полетів у безпам'ять, у прірву.

Розплющую очі. Світло навколо, ширінка застебнута на всі ґудзики, у голові холодно і тихо, і нібито хто натоптав її сирковою масою з родзинками. Дуже я її шаную. Про похмілля і згадки нема. Заходжу до лабораторії. На ме-

не зашикали. Академік над приладом, від якого пара шугає, чаклує й наспівує: «А вместо сердца пламенный мотор...» Ну як себе не поважати в таку хвилину? Я і запишався. Раптом щось тріснуло, щось відкрили, гайки крутнули, академік крикнув: «Ура!» — підбіг до мене, руку тіпає і говорить:

— Ви, батечку, можливо, прабатьком будете майбутнього людського племені на іншій планеті! Кожному вашому живчикові справа знайдеться! В одному термосі — цілий народ! У двох — нація! А може, навпаки. Сам лихий не розбереться у цих сталінських формулюваннях. Вітаю! Бажаю успіху. — І втік.

Я ні хера не розумію. Влада Юріївна дивиться на мене, наче й не вона дрочила...

7

Словом, приходжу наступного дня чи після неділі, лягаю у хавирці на диванчик, а член не встає. Дрочу, дрочу, а він не встає. Зовсім від рук відбився, гадина. Заївся, пропадлина. Хоча річ доволі проста — я впродовж неділі про Владу Юріївну мріяв, сеансів набирався, закохався, трахкана сила. Але працювати — треба! Кимза намарне кричить: увага, товариші, — оргазм! Знову занервував. І уяви собі, Влада Юріївна говорить: мовляв, у мене тепер якийсь стереотип динамічний у голові утворився, тож доведеться їй знову все брати у свої руки. Я від цих слів ледве не скінчив. Сіла вона, кирюхо ти мій, знову поруч і пальчиками його... о-о-ох! Заплющую очі, лечу під три чорти, зубами скриплю, хер із ними, з глистами, а в хребтину мою знову забивають, заганяють срібним молоточком діамантовий гвіздочок за діамантовим гвіздочком. Йобс! Йобс! Йобс! І жилами не кров тече, а музика. І повір, нігті сверблять на руках і на ногах, так би усе шкрябав, шкрябав і рвав на шматочки. Тебе мандячило коли-небудь струмом? Триста вісімдесят вольт, ампер більше, аніж до хера, у дві фази? А мене мандячило. Так оце все муда порівняно з тим, коли кінчаєш під керівництвом Влади Юріївни. Блискавка, падло, колін у двадцять йобистосить тебе межи великі півкулі (не подумай лише — дупи) голови! І — все! Золота куля від тебе лишається, випарувався ти на тремтячу крапельку, й страшно, що розсипалися назавжди усі двадцять рожевих колін рідненької твоєї блискавки. Так вийшло, що я знову волав і падав у прірву. Кимза увірвався. Скажений, білий увесь, піна на губах, затинається, до пуття сказати нічого не годен, а Влада Юріївна йому і говорить, спиртом рученьки протираючи:

— Досліди, Анатолію Магомедовичу, будуть доведені до кінця. Не втрачайте образу вченого, який вам так личить. Справді, Микола кричить, але ж під час оргазму різко змінюються параметри психологічного стану, і механізми гальмування втрачають контроль. Це — вже осібна проблема. Я вважаю, що необхідно споруджувати сурдобарокамеру. І замовити найновішу електронну апаратуру.

Аби ти бачив її при цьому. Коси мякі, руді, очі лагідні, зелені, і жодного блядства на обличчі. Загадка, сука. Отож-бо й воно. А в Кимзи щелепа сіпається, і на їдалі собача ту-

га. Йому б маузер — на решето розпатронив би мене. Бля буду, чоловіче, якщо не так. Ну, і я не фраєр, зібрався, наче рись магаданська, і махав я тепер, думаю, всю роботу, якщо в мене кохання, і другий олень з'явився на блакитному горизонті.

— А вас, Миколо, я прошу впродовж двох тижнів не пити ані грама. Щоб не гаяти час при мастурбації. У нас його обмаль. Лабораторію от-от розженуть, — лише й мовила Влада Юріївна і пішла геть, лапочка.

Кимзі я потім кажу:

— Чого залупився? Давай кляпом рот затикатиму.

— А без кляпа не здатен?

— А ти сам спробуй, — відказую.

Він знову побілів, але промовчав.

А в мене плани наполеонівські. Дай, думаю, дізнаюся, де мешкає Влада Юріївна. Зачекав її на зупинці, тримаюсь на відстані, коли зійшли. Темно було. Вона йде попід ліхтарями у чорнім пальті-манті, ноги — наче колони біля Великого театру, білі, курва, стрункі, лише красиво звужуються донизу, а мій стоїть, наче новий валяний чобіт, а я без пальта, у кепочці з Дубинського ринку. Сяк-так відігнув прутня на лівий бік, руку в кишені тримаю, накульгую злегка. Зайшла вона у під'їзд. Дивлюся — сходами поволі підіймається, і коліно визирає, коли ногу ставить на сходинку. П'ятий поверх... пішла... А в моїх очах: нога її та колінце, ох, яке колінце, кирюхо ти мій!..

Ти не думай, буцімто справа в тім, що я її відшморгати захотів. Мені б лише дивитися на

обличчя її біле, без блядства, на коси руді й очі зелені. А руки? Рук таких нема ні в кого! От із чим би тобі, мудило, порівняти їх? От уяви, стоїш ти босий на крижині. Семеро вітрів дмухають у сім твоїх нещасних дірочок. Мужчини, бовдуре ти, мають їх сім, а баби — вісім. На одну дірочку більше, а скільки шухеру! На душі, приміром, протяг, і життя твоє, лярва, схоже на чуже зелене шмаркотиння...

Ось у якому я стані був. Але вдачу мав таку: рішення доходжу, коли вже час хер до скроні приставляти й кінчати існування самогубством. Кемарив я на підлозі. Аж ось раз не витримав — деру кальсони на дрібні клаптики, мости за собою спалюю. Став на коліна, голову — в її укривало та й кажу: не можу тортури такі терпіти — або зглянтесь, або каструйте. І що ж вона мені відказує? Не здивувалася навіть. Що їй віддатися не жаль, та тільки нічого не вийде. Вона — фригідна... Не плутай, мудило, з рибою фрі... І кінчати, мовляв, не може. Байдужісінько їй. Так і з заступником директора жила, і коли він залазив на неї — мармизу відвертала й гребувала. Та чоловік є чоловік, хоча й залазив він раз на місяць...

Отож стою на колінах, уткнувши обличчя в її укривало, і тремчу. А вона й каже:

— Вам, Миколо, краще б з рибою переспати, ніж зі мною. Така жінка, як я, для мужчин — справжня образа. Тільки не думайте, що жаль. Прошу, лягайте, скидайте капці.

Ну, думаю, Колю-Миколаю, ніяк не можна тобі ріденько обісратися, ніяк... Ух, давай

вип'ємо!.. Як зараз, багато чого не пам'ятаю. Не до розглядань було, розгладжувань та засосів. Не пам'ятаю, як почав, от тільки пиляв — і знайомого урку міжнародного згадував. Той навчав мене, що кожна баба — як ото спляча царівна, і треба так торохнути членом по її кришталевому гробочку, щоб він на друзки розбивсь і одна друзка-скалочка у баби в серці застрягла, а друга в тебе в залупі замислилась. Узяв я себе в руки. І чую раптом таку трахану силу, що забиваю не те щоб срібним молоточком, а смарагдовою кувалдою заповітну паличку. І що не хер у мене, а чисто лазер. І, віриш, що не двоє нас, чую, а хтось третій, не я і не вона, але, з іншого боку — ми ж таки і є. Жах, кошмар, скажу я тобі, — страшно було. А що, як раптом відскочить мій єдиний від її кришталевого гробочка і не зволодіє з фригідністю?.. Як зараз, багато чого не пам'ятаю, але допер усе ж таки, що не довбти треба, наче відбійним молотком, а тонко винаходити. Бачив у подарунках Сталіну китайське яйце? А в ньому друге, а в тому другому — ще з десяток. І всі різні, гарні й ніде не тріснуті. Бачив, еге? Отож допер я, що пиляти Владу Юріївну треба ювелірно. А вона й у натурі мов та риба — дихає рівно, без задоволення. «Ось бачите, — каже, — Миколо, ось бачите!» І я мало не плачу над сплячою красунею, але різак мій не падає. Довіку його за це поважатиму і по змозі робитиму приємне. Зневірився я був уже зовсім у сардельку, блін! аж раптом — що я чую!..

— Ой, Миколо! Цього не може бути! Цього не може бути! Не може бути, не може! — І все гучніш та гучніш, і сапає, наче паротяг «ФД» під гору, і не змовкає ані на секундочку. — Колю, рідний, не може цього бути! Ти чуєш, не може!..

А я з останніх сил рубаю, як ото дрова в кіно «Комуніст». Подивись його, подивись неодмінно, кирюхо ти мій... За всіх мужиків землі й інших населених світів рубаю і у вушко їй шепочу, Владі Юріївні: «Може, може, може!» І раптом вона в губи мені уп'ялась і закричала: «Ні-і-і!» Тієї ж миті я — з копит. Прочумавсь — а в неї очі заплющені, бліда, щоки палають, літ на десять помолодшала. Вона на стільки старша за мене. Лежить непритомна. Я перебздів — начебто й не дихає. Злажу та біжу, в чому був, по воду до кухні, забув, що без кальсонів, і налітаю на Аркан Івановича Жаме у коридорі. Просто мокрим хером огуляв його спозаду, стукача ганебного. Він — у ґвалт: «Посаджу, злочинна мордо, нікчемо!» То це я нікчема, котрий жінку од вічного холоду рятував?! Я йому ще підсрачника врізав, завтра, кажу, раночком побалакаємо. Прибігаю з водою, ганчірочку на лоба й ватку з нашатирем. І тут розплющує вона очі, і дивиться, і не впізнає начебто, а тоді: ти мені рідний, каже. Я ліг поряд, обійняв Владу Юріївну та й думаю: гаплик, тепер тільки ядерна заваруха може нас розлучити і ніяке інше стихійне лихо...

Переклад з російської
Євгена Листопада

ЮЗ АЛЕШКОВСЬКИЙ

Юз (Йосип) Алешковський (народився у 1929 році)— постать у російській літературі вельми колоритна. Протягом двадцяти років, аж до 1979-го, він був «правовірним» радянським дитячим письменником, але водночас складав і далеко не дитячі пісні (найбільш відома — «Товариш Сталін — ви великий вчений»), а також писав «непрохідну», «шухлядну» прозу, що вперше побачила світ на Заході, вже після його еміграції до США. Нині книжки Алешковського добре знані й на теренах колишнього Радянського Союзу: «Микола Миколайович», «Маскування», «Рука», «Синя простенька хустинка», «Кенгуру», «Блошине танго» та ін.

Твори цього письменника-«фантасмагориста», як він сам себе називає, відзначаються химерними сюжетами, «солоним» гумором, цілковитою розкутістю в зображенні найпікантніших сцен і широким уживанням позанормативної лексики. У цьому читачі допевнилися з фрагменту повісті «Микола Миколайович» (1980).

ЛЕЛЬ

ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ

УКРАЇНА

Малюнок Василя Лучка (Київ)

АБЕТКА КОХАННЯ

ВОДНІ ПРОЦЕДУРИ

Уривок з роману «Московіада»

Ліфти — це особлива нагода для гуртожитського населення повимахуватись і провернути яку-небудь оригінальну річ. Про те, що чечени полюбляють у ньому нищити своїх ворогів, відомо всім з районною лягавкою включно. Про те, що троє рецидивістів, з яких один — студент поетичного семінару, а другий — духовної семінарії, відпірхали в ньому здібну початкуючу драматургиню з Новокузнецька, відомо теж усім, за винятком районної лягавки. Але про те, що вчинив якутський письменник Вася Мочалкін, знають лише втаємничені. Так от, Вася Мочалкін, основоположник якутської радянської літератури, студент четвертого курсу і почесний оленяр, якось наллявся бухлом по саму зав'язку і на першому поверсі ступив у ліфт. Натиснувши кнопку з числом потрібного поверху (а Васі Мочалкіну було, власне кажучи, по цимбалах, на якому поверсі сходити, адже всюди його приймали як брата й любили), він — барвисто висловлюючись — полинув угору. Однак під дією неминучих при цьому кінетичних змін не те що не втримався на ногах, а радше навіть навпаки — гепнувся, як сказав би поет Єжевікін, йогнувся. Сталося це о дев'ятій вечора, а о дев'ятій ранку Вася все ще перебував у тому ж ліфті, оскільки, навернувшись о дев'ятій вечора, тоді ж таки щасливо заснув і так проїздив угору-вниз цілісіньку ніч. О пів на першу ночі, щоправда, не більш тверезий від Васі білоруський новеліст Єрмолайчик зробив було спробу витягнути друга з ліфта і вкласти де-небудь по-християнськи, але спроба завершилася тим, що Вася чимало блюванув на Єрмолайчиків комір, і той, махнувши рукою на будь-які моральні засади, поплівся ночувати до Алки з вирізаною правою груддю. І тільки вранці, десь так о пів на десяту, Васю Мочалкіна врешті вдалося розкутурхати. Це сталося на першому поверсі, де й починався минулого вечора його казковий маршрут по вертикалі. Прийшовши до тями після тяжкого оленярського сну, Вася таки вийшов із ліфта і покатуляв новий зустрічати день у пивбар на Фонвізіна.

Ось і ти, Отто фон Ф., уже на першому поверсі. Тепер з ліфта ліворуч і сходами вниз, ачей стане ще для тебе гарячої води в запльованих і облуплених душових.

У роздягальні, як завжди, темно, і, поки намацуєш біля дверей замаскований павутиною вимикач, бачиш чи радше навіть відчуваєш, як заворушилася купа старого шмаття в кутку «передбанника». Купа ворушиться дедалі нервовіше, енергійніше, немов із десяток метрополітенівських щурів, про яких останньо стільки пишуть у пресі, знайшли там собі притулок. Але розкудлана бородата мармиза, що з'явилася над лахміттям одночасно зі спалахом електричного світла, розвіює всі твої біологічні жахи й сумніви: Іван Новаковський,

на прізвисько Новокаїн, інша версія Ваня Каїн, гнаний і упосліджений (себто у праслід перемінений) літератор, видавець і культуролог, бомж, останніх років п'ятнадцять намагається нелегально спати у гуртожитку, з якою метою навіть узяв церковний шлюб в Мар'їній Рощі з прописаною в гуртожитку епілептичкою Василісою (четвертий курс, семінар божевільних), однак цей шлюб має досить виразні ознаки фіктивності, позаяк Новокаїн здебільшого влаштовує собі ночівлю в душовій або в сушці. Кажуть, що Василіса била його по голові настільною лампою. Інші кажуть, що не настільною, а паяльною, і не по голові, а пхала в задній прохід. У будь-якому разі по вулицях він пересувається забімбаною постапоплексичною ходою. Проте, як правило, балакучий, цитує самого себе строфами і виношує все нові й нові видавничі проекти.

— Слиш, купі зборнічєк, — витягає з-під купи мотлоху стару оналістичну руку, в якій затис примірник сірої ксерокопії. — Вєліколєпниє стіхі. Ніколас Палкін, рупь стоят, із ніх дєвяносто копєєк автору...

Розглядаєш засмальцьовану м'яку обкладинку: «Серия «Русская идея». Основана в 19... г. Николай ПАЛКИН. Расплела косу береза. Новые стихи. Издательство «Третий Рим». На обкладинці зображено березу, перекреслену зірку Давида і жвавого двоголового орла, котрий, здається, от-от злетить і полетить, шугаючи навколишню небесну фауну включно з ангелами потворною непри-

родністю свого іміджу. Поки Ваня безупинно про щось глаголе, себто цитує і жартує, встигаєш прочитати першу строфу:

Россия кровью изошла...
За что, скажите, Бога ради,
Терзают Русского Орла
Иуды, стервачи и б(...)?!

З почуттям наростаючого кайфу переходиш до наступної:

За что, Прибалтика, скажи,
Святую Русь так ненавидишь?
Замри, Эстонь! Литва, дрожи!
Ты русский х(...) еще увидишь!

Але слово «х(...)» чомусь від руки перекреслене, і над ним написано слово «меч», потім і воно перекреслене, і над ним написано «танк». Мовчки повертаєш поезію Новокаїнові. Йдеш митися, обережно й цибато переступаючи брудні схололі калюжі на щербатій підлозі душової. Новаковський знову з головою залазить під лахміття і продовжує там спати чи солодійствувати, наприклад.

Яка ж це винагорода, що бодай тут, у брудному підземеллі, занечищеному плювками, змилками, жмутками старого волосся, існує гаряча вода, який це драйв, геть недосяжний розумінню багатьох селянських і пролетарських письменників — митися з милом, чистити зуби! Як хочеться бути тут вічно! Забути про все, заплющити очі й віддаватися воді, мов коханці. Більшість віршів ти сотворив саме у гарячій воді. Бо у гарячій воді ти здатен бути великим, добрим, геніальним і самим собою водночас. І пішли вони всі.

За стіною — в жіночій душовій — суцільні реготи і сміхи. Враження таке, що їх там тисяч сорок. Чому вони завше так репетують, коли миються, кляті лесбіянки? Ані слова не розбереш із цього напівпташиного повискування — так, ніби дівчата під час купелі здобувають якусь іншу мову, тільки їм відому. Таємничу мову прадавніх часів матріархату. Сповнену зневажливої вищості до ницого чоловічого поріддя з його цапиними потребами і вподобаннями. Тому вони так не люблять, коли хтось із цього рабовласницького кодла намагається підглянути чи — гірше того — запакуватися до них під час сакрального омовіння. Такі речі караються надто суворо, як карається в окультизмі негідно вкрадене таємне знання. Суздальський поет Костя Сєроштанов, твій однокурсник, навіть вірша написав про те, як розлючені дівки облили його хлоп'ячу пуцюринку окропом за те, що підглядав, як вони шубовтаються у сільській лазні. Незлий вийшов вірш, найкращий з усієї добірки. Вірш-спогад, повернення втраченого часу. Дуже йому боліло, Кості Сєроштанову.

Але от голоси за стіною поступово вмовкають, і разом із ними вщухає шум води. Мабуть, ритуал вичерпано, магічний сеанс завершено, і пора змінювати мову. Проте хтось там усе-таки залишається, бо все ж чуєш, як біжить вода принаймні з-під одного крана.

Далі починається спів. Самотній жіночий голос і більш нічого. Якась дивовижна пісня, не з тих, що, буває, наспівують дєвочки в напливі молодих почуттів і весняних мрій. Ні, це щось інше, це навіть не пісня, а якесь несамовите розкошування голосу, цього найдосконалішого з музичних інструментів (гарно сказано, фон Ф., але це Лорка). Поринаєш від усього цього — гарячої води, музики і власної величі — в надприродне заціпеніння, голос із-за стіни мучить тебе світлою мукою, наче філіппінський масаж, кожну клітиночку найменшу, власне, давно вже пора б виходити, однак не можеш, не можеш! І що там за сирена така? Заліпити вуха милом, чи як? Але чим далі, тим сильніше відчуваєш, що піймався. Голос не полишає тебе, не дає спокою, ранить і вабить. Нарешті усвідомлюєш: іншого виходу в тебе вже немає.

Повз гору лахміття, під якою нишкне розтерзаний життєвою «непрухою» Ваня Каїн, вислизаєш у роздягальню, вода струменіє з тебе, а серце докладає всіх зусиль, аби вискочити звідкись із рота. Обгортаєшся великим волохатим, привезеним з дому, екваторіальним рушником. О ламбада, мадонна, кетцаалькоатль, попокатепетль! Комусь іншому не повірив би...

Двері в підземний коридор відхиляєш якомога обачніше (а той голос, голос чути навіть сюди, що за мана, мана-мана!). Напівтемрява, і нікого нема. Тому — праворуч! — командує з черепової коробки, а швидше звідкілясь із пахвини, твій особистий фельдмаршал. Праворуч і — стрибками, не більше як десять стрибків коридором. Полишаєш за собою босі й мокрі сліди. «Каптьорка» прибиральників категорично зачинена — ясна річ, нині

субота, і який дешевий дебіл тут сидітиме?

А от і наступні двері — за ними печера, в якій живе той голос, ув'язнений драконом. Увіходиш рішуче, як на страту. Далі вже мало що усвідомлюєш, хіба тільки встигаєш подивуватися, що жіноча душова влаштована всередині так само, як і чоловіча, — так, ніби жінки належать до того самого біологічного виду. Десь там, у роздягальні, розмотуєш і ніяк не можеш скинути із себе власний рушник. Бо він тримається, він висне на твоєму кілку, плутається між ногами, у цю мить ти ідеальний вішак для нього, але врешті звільняєшся і переступаєш через його смугасту сельву, що осіла на бетонній підлозі.

Вона стоїть під душем спиною до тебе, мильна вода стікає по ній пахучими потоками, шкіру має золотаво-шоколадно-шовкову, а ноги — ніби молоді тропічні дерева. Підходиш близько, як можеш, кладеш руки їй на плечі. Спів уривається.

Натомість — легенький здушений вигук, щось ніби видих. Даремно ти перестала співати, пташко. Бо якби ти співала й далі, то ми б утнули з тобою щось цілком інакше, щось нелюдське, небесне і незвичайне. Даремно ти перестала співати. Доведеться тебе за це з'їсти.

Поливаєш її з якихось флаконів — шампунь, рідке мило, поливаєш її й себе з яскравих духмяних південних флаконів і намилюєш її всю, хоч летюча вода тут-таки змиває з неї всі твої старання, але це робить її слизькою й незрячою, і ти занурюєш голову в її пра-

чорне волосся. Тоді вона, так і не озирнувшись жодного разу, повільна, але слухняна, похиляється вперед. І це запрошення. Або виклик. Чорна орхідея впускає тебе. І від блискавок усередині твій череп аж розламується, бо ти почав. Даремно вона перестала співати.

І в цих пекельно-гарячих струменях, під цим одвічним водоспадом виколисуєте удвох якийсь африканський ритм. Не чуєш спротиву, але й заохочення не чуєш — віддається так, як віддаються рабині, хоч ти не можеш знати, як віддаються рабині, може, якраз зі спротивом або з заохоченням. Але вже за хвилинку чуєш, що до неї повертається голос. Не той, яким співала, однак живий, таємничий. Може, навіть палкіший. Щось у ньому благальне, щось навіть молитовне. І саме голос, його поява, його вимогливе тремтіння, відбирають у тебе стриманість і витривалість, і ти вже не в змозі перетривати, зупинити, запобігти. Ця орхідея знищить, розтопить, зіжмакає тебе...

Але вона щось таке невідоме робить, якийсь непомітний внутрішній рух, щось таке змінює там, у собі, вона знає всілякі споконвічні штучки, здібна була дівчинка, добре вчилася, витончені в любові жриці готували її для чорношкірого цибатого принца на спеціальному забороненому острові, вони злягались на пальмовому листі, і ти знаходиш у ній можливість для тривання. Тільки ж голос, голос! Він таки доконає тебе, він не дасть пробігти цю савану до кінця, як нале-

жить. Він входить у тебе, мов пара, — в твою шкіру, значно світлішу середньоєвропейську шкіру. І тепер — як останній порятунок — заплющити очі, бо й для очей забагато всього: зірок у черепі, блискавок і цього шоколаду, і цих гарячих потоків з неба. Однак і в заплющених очах воно все оживає, пульсує. І ти здригаєшся вулканно, і, почувши-таки власний голос, розумієш: усе. Даремно ти почала співати.

...У роздягальні знову замотуєшся рушником. Злизуєш залишки шоколаду з губів. Визираєш у коридор майже впевнено, хоч і відзначаєш здивовано подумки, як легко і владно повернулася реальність. Тулишся до стіни і так кількома стрибками повертаєшся у чоловічу зону всесвіту. Хоча стрибаєш не тільки з остороги. Швидше як мисливець, котрий щойно переможною стрілою повалив золоту лань.

Вітаєшся вдруге з Новокаїном, котрий знову кудлато вилазить зі свого леговища і пропонує «стіхі». Вішаєш рушника на кілок. У душовій тим часом з'явилося кілька монголів. Пофоркують, мов коні, змиваючи пил Великого Степу з жилавих плечей. Вони скакали цілий тиждень, везли ханську грамоту, молоді зубаті вершники. Кривоногі лучники.

Ще раз намилюєшся. І тоді чуєш, як там, за стіною, вона знову починає співати...

ТАМ, НА ВЕРШИНІ

Уривок з роману «РЕКРЕАЦІЇ»

Аж у номері мене прорвало, почалася справжня істерика, я могла лиш повторювати «досить, маю досить», і Хома гладив мою голову, цілував мені руки, він, здається, ще пахнув кров'ю того бідолахи хлопчиська, я навіть дивилася на носаки його черевиків, чи нема на них крові, але носаки були чисті. Хома приніс мені води, це все через нього, казала я, винен в усьому Мартофляк, він лишив мене, паскуда, покинув, я нецікава йому, я не вмію говорити вголос про його вірші, а він такий ласий до компліментів, для нього найкращі ті, котрі солодше йому проспівають про його талант і геніальність, а я ніколи його не нахвалюю, хоча знаю все майже напам'ять, і він мій улюблений поет, я навіть дітей навчила багатьох його віршів дурнуватих, бідні діти, за що лиш вони мучаться з таким татусем, я все це випалила Хомі, а він тільки гладив мої руки і просив заспокоїтися, казав, що Мартофляк обов'язково повернеться, що життя прекрасне і завтра зранку ми гарно поснідаємо, а потім підемо на ярмарок і він, Хомський, купить мені гуцульський гердан, а потім послухаємо рок біля підніжжя Писаної Скали, там гратимуть його добрі друзі, «ти не уявляєш собі, Мар-

тусю, які вони молодці, цей «Доктор Тагабат», вони пишуть на мої слова, це супергрупа», ви всі знаєте тільки себе, сказала я йому, що з того, що вони пишуть на твої слова, він погодився зі мною, це не означає, що вони найкращі музиканти тільки тому, що пишуть на його слова, витягнув зі своєї торби шампанське, яке з Ленінграда привіз, я вже майже заспокоїлася, й мені захотілося шампанського, але я попросила, щоб він почекав, глянула на годинника, по четвертій, Господи Боже, фізія вся розпухла від сліз, фарба потекла, а ти мені навіть нічого не кажеш, Хомо, «а я не хотів зробити тобі прикрість», він сидів у фотелі, такий довготелесий, гнучкий, увесь наче звитий з тугих м'язів, мужнє худе обличчя, волосся зібране на потилиці у хвостик, я згадала, як він зацідив ногою тому виродкові, нічному ангелові, звідки він узявся на наші голови, бідне дитя, але Хома не хотів його бити, він зробив усе, що міг, тепер йому так сумно, він сидить у фотелі й, певно, думає про того божевільного, але ж він захищав мене, мою честь, посидь ще трохи, сказала я йому й пішла до лазнички, гаряча вода помогла, я цілком заспокоїлася, я подумала, що все не так погано, і я дивилася на себе в дзеркало, на своє тіло, я змила з себе ті дурнуваті сльози і спитала себе, чи зможу хоч раз у житті здійснити вчинок, бодай лихий, але вчинок, невже я довіку почуватимусь лише тінню того бородатого страхопуда, того самозакоханого бовдура, і мені зробилося спершу страшно від таких думок, але й

приємно, щось озвалося в мені, чого я ще не знала, і я довго розчісувала мокре волосся, а гаряча вода пахла ліанами південних морів, аж я відчувала кожну свою клітинку, не треба, не треба, ще трохи посидь, я зараз вийду, і ми вип'ємо твоє шампанське, і я заквапилася, бо нічого не могло бути гіршого, ніж лишитися тут самій до ранку, в цьому чужому номері, наслухаючи, чи не лізе коридором п'яний Мартофляк, і раз у раз підходячи до вікна, аби дивитися на порожню вулицю внизу, я зважилася й одягнула не джинси зі светром, а халат, просто на голе тіло, я видобула його зі своєї сумки, і Хома все одразу зауважив, я почула, що в нього затремтів голос, я сіла поруч, він схопився за шампанське, але руки його не слухалися, ну що ти займаєшся дурницями, хотіла я сказати, мені зовсім не хочеться того шампанського, але він усе морочився з пляшкою, ліпив якісь безпорадні жарти, невже вони всі такі, ці реєстрові ловеласи, і я вирішила йому помогти, я схилилася до нього, він спершу думав, що я хочу помогти йому з шампанським, але я сказала «лишися тої пляшки», я розвіяла його найменші сумніви, і він таки виявився здогадливим, я змогла дотягнутися до вимикача, і почався той сон, я ніби й не вірила, що то я, бачила все ніби збоку, я продиралася крізь його одяг, я розкидала його навсібіч, він виявився худим і сильним, з дуже чутливою шкірою й дивовижними руками, він напружився вмить, але виявився терплячим і стриманим, він повів дуже винахідливу гру, і я

вперше довідалася, що таке буває, але головне було те, що головне попереду, і він майстерно відсував цю мить, і це було найбільше щастя, що все попереду, й він настільки тонко це розуміє, його треновані довгі ноги вміли не менше, ніж руки, його живіт був ледь вологий і пахкий, я звільнила його волосся, й воно розсипалося по плечах, я мандрувала його тілом, пам'ятаючи, що потрібно бути терплячою і що головне ще має статися, а мені вже зараз невимовно розкішно, і він почув мій голос, я зовсім не хотіла цього, але голос уже не міг залишатися в мені, і тоді я почула його голос, ми ніби кликали одне одного звідкись із неба, де ми ще побуваємо, він розумів кожен мій натяк, виправляв будь-яку нерішучість, мене ще ніхто так не розумів, я здригалася, як гора, текла, мов ріка, моє тіло зробилося хвилею, я просила, щоб він увійшов і починав, але він продовжував свою попередню гру, я йшла за ним, бо зрозуміла, що раз він так хоче, значить, так повинно бути, він усе знає краще за мене, і справді, він довів мене до повного забуття, я не знала, де в мене що, я була вся, моє тіло зробилося неподільним, далі так не могло тривати, я схопила його обидвома руками, я сама ввела його, і тільки тоді він поступився і став виконувати моє благання, бо я вже ладна була думати, що він знущається, але все одно вірила, що ні, і тепер це вже була майже вершина, я боялася не встигнути до вершини, а він перестав собою володіти, от коли я його підкорила, він забув правила своєї

гри, він уже не належав собі, а тільки мені, і тепер я намагалася стримати, ще трохи стримати, ще трохи стримати, я вже не чула власного голосу, але я почула грюкіт у двері, це була катастрофа, я впала, так і не дійшовши до вершини, я падала так довго, скільки тривав грюкіт і голос Мартофляка, але він усе-таки дійшов, і я була рада, що так сталося, що принаймні він один з нас двох побував там, на вершині, я дала йому це щастя, він дійшов, він вдячно терся об мене, як найвірніший пес, а я лиш повторювала «що будемо робити, що будемо робити»...

Юрій АНДРУХОВИЧ

Юрій Андрухович народився 1960 року. З огляду на плідність деяких письменників, які примудряються випускати на світ Божий по кілька романів на рік, написав не так вже й багато: низку оповідань, романи «Рекреації», «Московіада», «Перверзія», збірки поезій «Середмістя» та «Екзотичні птахи і рослини» тощо. Проте годі шукати серед Юрієвих ровесників ще когось, хто мав би таке гучне літературне ім'я, як Андрухович.

Щодо його прози (насамперед) багато сперечалися і ще немало списів поламають. Та витворене ним є тією Літературою, яка складає честь і славу нації — і з цим нічого вже не вдіяти ані авторові, ані його доброзичливцям з недругами.

Заслуги письменника, який народився і мешкає в Івано-Франківську, перед богом кохання теж не викликають сумніву. Впродовж кількох років на сторінках журналу «Лель» навіть спеціальна рубрика існувала — «Від Апулея до Андруховича», яка представляла найкраще з світової літературної скарбниці. Тож включити твори Юрія Андруховича до «Абетки еротики», як мовиться, сам Лель велів.

ГІЙОМ АПОЛЛІНЕР

Франція

Гравюра Шове до «Мемуарів» Казанови (1725—1758)

АБЕТКА КОХАННЯ

ПРИГОДИ ЮНОГО РОЗПУСНИКА

Повість*

Після материних наполягань батько купив нарешті новий маєток, у якому ми тепер і мали перебути літо. Проте сам тато вирішив залишитись у місті, тож мама вирушила «на село», як вона це називала, у супроводі молодої незаміжньої сестри та покоївки. Прихопила, звичайно, і мене, свого єдиного сина, та одну з моїх сестер, на рік молодшу за мене. «Дітям там буде краще», — сказала вона чоловікові.

У доброму гуморі ми прибули до нового заміського будинку, який місцеві жителі називали «замком». Та від справжнього замку він мав хіба що вік та розміри: це була старезна велика споруда з численними коридорами і сходами і навіть власною каплицею, до якої на великі свята навідувався священик, аби вислухати сповіді та відслужити месу.

Доки мати, тітка та покоївка Катрін розпаковували речі й готували кімнати, ми з Бертою вирішили обстежити дім. Я забіг наперед, спустився вузенькими східцями і заховався між двома димарями, намірившись налякати сестру. Коли вона з'явилась, обережно спускаючись крутими сходами, я голосно загавкав і вискочив зі схованки. Берта від несподіванки оступилась і впала головою вниз, високо задерши ноги.

Її спідниця злетіла разом з ногами, геть закривши обличчя. Підбігши ближче, я побачив,

* Друкується скорочено

що на Берті нема панталонів: як вона потім пояснила, вони забруднилися в дорозі, а білизну ще не встигли розпакувати.

Я вперше бачив сестру в такому непристойному вигляді. Щоправда, коли ми були малими, нас часто разом купали. Але й тоді я міг побачити її хіба що мигцем і збоку: нас садовили спиною до спини — сестру мила мама, а мене — тітка. Після купання нас швидко загортали в рушники.

Берта лежала, не ворухнувшись, навіть побачивши, що я нахилився над нею. Було схоже, що від удару чи переляку з нею трапився шок. Та я подумав, що вона, у свою чергу, хоче мене налякати, і, переборовши жаль, вирішив дати волю власній цікавості.

Мої очі так і прикипіли до її голизни. Там, де низ живота сходився зі стегнами, я побачив кумедний трикутний горбочок, на якому визріли кілька світлих волосинок. Унизу горбочок перерізала помітна щілинка, з якої видніли дві складочки. Я хотів придивитися уважніше, але сестра вже почала зводитися.

Лише тепер я по-справжньому зрозумів, що Берта таки добряче забилася, і поспішив їй на допомогу. Вона поскаржилась на головний біль, а на лобі в неї почала надиматися гуля. Справу залагодити слід було так, щоб цього ніхто не помітив, інакше мама заборонить подальші оглядини. Тому ми подалися на дальній кінець парку до струмка, де я за допомогою свого носовичка зробив їй холодний компрес.

Берта, аби прийти до тями, влаштувалась у затінку під великим кущем, а я сів поряд і замислився над тим, як би переконати сестру доз-

волити мені роздивитися її скарбничку. Але тут почали бити в обіднього дзвона. На протилежному березі струмка з'явились три місцеві дівчини, і ми зрозуміли, що дзвонять не для нас, а для селян, які працюють у полі. Дівчата, скориставшися з перерви, вирішили охолодити у воді стомлені ноги.

З веселими теревенями вони попідтикали спідниці вище колін і всілися на бережку, бовтаючи босими ногами. Я добре бачив їхні засмаглі литки і зовсім білі коліна, а вряди-годи могло зблиснути і стегно.

Берту це видовище зовсім не цікавило, і вона почала було сіпати мене за рукав, щоб піти геть, аж тут до дівчат підійшло троє парубків. Одна з дівчат заходилася жартома бризкати на них водою, а друга, чорнявка, поспіхом обсмикнула свої спідниці. Засміявшись, високий парубок запитав:

— Що ти там ховаєш, Урсуло? Штуковинку, яку ти так оберігаєш, я вже бачив.

— Ти ще багато чого не бачив, Валентине! І ніколи не побачиш, — кокетуючи, відповіла Урсула.

— Ти так вважаєш? — сказав Валентин, який на ту мить уже стояв за її спиною. Він ухопив дівчину за плечі й перекинув на землю, від чого її ноги задерлися догори, спідниці впали на обличчя, і вона опинилася у такому самому становищі, як Берта півгодини тому.

Ця вистава тривала лише декілька секунд, але достатньо для того, аби я встиг помітити, що Урсула має не лише витончені литки, але й стрункі округлі стегна, а місцина, де вони сходяться, вкрита чорним волоссям.

— От бачиш, Урсуло, — сказав Валентин, що

був збуджений не менше, ніж я, — тепер я побачив чорняву білочку.

І він мужньо прийняв град ударів, яким його обдарувала не на жарт розгнівана дівчина.

Тут Берта отямилась і потягла мене додому.

x x x

Спливло кілька безбарвних днів. Берта приєдналася до дам, які наводили у будинку лад. До того ж зіпсувалася погода, і я змушений був марнувати час у бібліотеці, де, зрештою, знайшов ілюстрований анатомічний атлас із детальними описами чоловічих і жіночих інтимних органів. Атлас містив також розділ, присвячений вагітності, який пояснював, що відбувається на кожній стадії підготовки до материнства. Все це було для мене новиною, тож читалося з величезним інтересом. Окрім того, вагітною ходила дружина управителя, і вигляд її округлого живота підігрівав цікавість.

Чи варто казати, що події того пам'ятного дня, коли я спочатку побачив свою сестру оголеною, а потім підглядав за сільськими дівчатами та хлопцями, переслідували мене. Подумки я повертався до них знову і знову, через що мав постійну ерекцію. Я часто розглядав і досліджував свій орган, і чим довше це тривало, тим більшою була насолода від доторків.

Відтоді перед сном я спочатку лягав на живіт і терся об випрасувані простирадла. Мої відчуття з кожним днем ставали гострішими. Так минув тиждень.

Якось удень, коли я сидів у бібліотеці в старому шкіряному кріслі й розглядав сторінку з описом жіночих статевих органів, у мене виникла така ерекція, що я розстебнув штани й діс-

тав свого пустуна. Незабаром мені мало виповнитися шістнадцять, і я вважав себе мужчиною. Пух над верхньою губою погустішав і утворив цілком пристойні вусики. Цього разу доторки до прутня були навдивовижу приємними, у мене навіть подих збився. Я то міцно стискав іграшку, то послабляв, смикав угору-вниз, м'яв калитку; то відкочував крайню плоть і розглядав відкриту головку, яка набула темно-червоного кольору і блищала, наче полакована.

Насолоду годі передати словами. Поступово я, що називається, засвоїв техніку, і рука спіймала потрібний ритм і рухалась, доки не відбулося таке, про що я раніше й гадки не мав. Несамохіть мої ноги випростались і з силою сперлися на ніжку стола. Тіло ковзнуло вниз і притислось до спинки крісла. Я відчув, як кров припливла до обличчя, стало важко дихати, і губи мої розчахнулись. Я заплющив очі. Безліч спокусливих картин зринуло у свідомості: моя тітка, перед якою я чомусь стояв оголений; сестра, що ненавмисне відкрила мені свою скарбничку; потужні стегна сільських дівчат... Моя рука почала рухатись дедалі швидше. Нарешті щось схоже на електричний розряд пронизало тіло.

...Мій спис зів'яв. Тепер я з цікавістю розглядав білу рідину, що лишилась у моїй правиці. Вона була схожа на білок яйця, мала такий самий запах, а за консистенцією нагадувала клей. Я лизнув її й вирішив, що за смаком — це теж сире яйце. Я струсив останні краплі з тепер уже зовсім зів'ялого органа і обтерся сорочкою.

Раніше я читав, що те, чим я щойно бавився, називається онанізмом. Я знайшов це слово у

словнику і подолав довжелезну статтю, настільки детальну, що й людина без жодного досвіду, прочитавши її, набуде необхідних знань.

Стаття мене знову збудила, відкинувши втому після першої еякуляції. А ще я відчув, що дуже зголоднів.

За столом тітка і мама порадділи з мого доброго апетиту, пояснивши його тим, що я швидко росту.

Невдовзі я зрозумів, що онанізм нагадує пияцтво: чим більше собі дозволяєш, тим більше хочеться...

Мій орган постійно перебував у напруженні, а думки роїлися любострастям. Проте радощі Онана не приносили остаточного вдоволення. Я дедалі частіше думав про протилежну стать, вважаючи непристойним витрачати сперму на мастурбацію.

Моє знаряддя потемнішало, навколо нього закучерявилось темне волосся. На обличчі теж з'явилася якась рослинність, голос погрубішав. Здавалося, для того, щоб стати мужчиною, мені бракує бодай одненького коїтуса — цим терміном у книгах позначали акт, у якому я досі не брав участі.

Усі жінки в домі помітили в мені ці зміни і вже не ставились до мене наче до дитини.

x x x

Настав день святого покровителя місцевої церкви. На його честь готувалося велике свято, якому мала передувати сповідь мешканців замку. Моя мати і тітка вирішили йти до сповіді, за ними не забарилися й інші. Я удав із себе хворого і з попереднього вечора не виходив з кімнати, щоб не викликати підозри.

Приїхав чернець-капуцин і сів з нами обідати. Каву подавали в саду, тож після того, як Катрін прибрала зі столу, я залишився на самоті. Робити було нічого, і я попрямував до бібліотеки, скориставшись потаємними дверима, яких раніше не помічав. За ними починалися вузькі гвинтові сходи, які освітлювались тільки круглим віконцем нагорі. Сходи вели до капели, звідки через старі іржаві двері долинав голос ченця. Він говорив моїй матері, що має прийняти її сповідь наступного дня.

Сповідальня знаходилася за дерев'яною перегородкою, яка зовсім не заважала чути кожне слово. Отож я знайшов ідеальне місце для підслуховування. Напевне, ці сходи у старі часи побудував якийсь ревнивий пан, аби підслуховувати зізнання власної дружини.

Наступного дня після ранкової кави управителева дружина прийшла прибрати у моїй кімнаті. Я вже мав нагоду згадати про її вагітність і що я уважно придивлявся до обрисів її великого живота та напрочуд великих грудей, які вільно підстрибували під темною блузою. Мені вже доводилося споглядати перса на картинках і статуях, але жодного разу — живими.

Вона мала приємну зовнішність і миловидні риси обличчя. До шлюбу з управителем служила покоївкою в замку.

Жінка дуже поспішала. На блузі був застебнутий лише один ґудзик. Отож, коли вона нахилилась, щоб заправити мою постіль, цей єдиний ґудзик не витримав, і увесь її бюст випорснув назовні.

Я підхопився на ноги.

— Мадам, ви замерзнете!

І, вдаючи, що допомагаю їй застібати блузку, розв'язав стрічку, яка тримала її на плечах. Перса остаточно звільнились, і я відчув, як добре вони налиті.

Пиптики грудей, що задирливо стирчали, були червоними, а кружальця навколо них — брунатними. Груди виявились пружними, мені навіть здалося, що я тримаю в руках сіднички гоженької дівчинки.

Жінка дуже розгубилась, і доки вона зрозуміла що й до чого, я встиг поцілувати її соски. Від неї пахло потом, але це мені навіть сподобалось. Це був той odor di femina, який, як я потім дізнався, йде від жінки й народжує або жадання, або відразу.

— Ой! Що ви надумали? Ні. Так не можна. Я заміжня жінка. Нізащо в світі, — примовляла вона, у той час як я підштовхував її до ліжка. Я розчахнув на собі халат, підсмикнув нічну сорочку, відкривши її очам перезбуджений орган.

— Облиште мене. Я вагітна. А якщо нас хто побачить?

Вона продовжувала опиратись, але якось не дуже певно. І вже не відводила очей від мого пустуна. Врешті вона сперлась на ліжко, на яке я намагався її заштовхнути.

— Ви робите мені боляче!

— Люба моя, нас ніхто не побачить і не почує.

На цю мить вона вже сиділа на краєчку ліжка. А потім упала на спину і закрила очі.

Здавалось, я був збуджений понад усяку міру. Та коли я задер сукню і спідницю й побачив стегна, мій ентузіазм злетів навіть вище, ніж під час підглядання за сільськими дівчатами.

Між стиснутими ногами я угледів трикутничок каштанового волосся, серед якого ховалась щілина. Впавши на коліна, я лагідно розсунув стегна, припав до них щокою, почав цілувати. Потім підкотив спідницю ще вище і з захватом поглянув на її величезний живіт, на якому навіть пупок стирчав назовні, а не ховався в ямці, як у Берти. Я лизнув його, та жінка ніяк не відгукнулась. Її перса спадали на обидва боки.

Я відсунув одну її ногу вбік і занурив очі в досі небачене. Вигляд двох товстих набряклих червоно-брунатних губ спочатку налякав. Там, де вони сходились, був вузенький отвір, увінчаний горошиною плоті, яка, якщо вірити анатомічному атласові, називалась кліторoм. Над усім піднімались густі хащі волосся, що трохи рідшали обабіч губ.

Картина була не дуже апетитною, проте привабливою, оскільки жінка тримала себе в чистоті.

Потім я припав до грудей, по черзі посмоктуючи обидві. А мій палець залишився на кліторі, який дедалі твердішав.

Проте жінка встигла оговтатись і вдарилася в плач, хоча спроби вивільнитися не робила. Мені стало трохи ніяково, та я був надто збуджений, щоб стурбуватися по-справжньому. Я заговорив до неї, намагаючись заспокоїти, і зрештою пообіцяв стати хрещеним батьком її майбутньої дитини.

На підтвердження слів дістав з шухляди стола гроші й віддав їй. А вона, скориставшись паузою, встигла набрати пристойного вигляду. Я підсмикнув було свою нічну сорочку, та виявив, що мені соромно стояти голим перед жінкою, до того ж заміжньою і вагітною.

Попри все, я взяв її вологу руку і поклав на мого списа. Доторк виявився чарівним. Вона стиснула пальці, спочатку ніжно, потім — міцніше. Я у відповідь загарбав її груди, які мене страшенно вабили. Потім поцілував у вуста, і вона з готовністю повернула мені поцілунок.

Не маючи сил стримуватися далі, я прилаштувався між її стегон, та вона скрикнула:

— Не треба зверху! Так надто боляче. Я вже не здатна робити це у такий спосіб.

Вона злізла з ліжка, повернулася і нахилилась обличчям до постелі. Вона зробила це мовчки, та інстинкт підказував, що маю робити далі. Пригадалось також, як поводився у такій ситуації мій пес Медор із сучкою. Наслідуючи його приклад, я наблизився до Діани — саме так її звали — і задер спідницю.

Моїм очам відкрилися сідниці, яких я раніше й уявити не міг, — дві мої, складені докупи, були ніщо навіть проти однієї з оцих потужних півкуль. І що дивно — вони не були в'ялими й сяяли такою самою білістю, як і її груди.

По улоговині між цими прекрасними щоками збігала доріжка світлого волоссячка. Нижче, межи стегон, відкривався вхід у теплу вологу нірку, куди й пірнув на розвідку мій палець.

Я нахилився й припав грудьми до голих сідниць, прагнучи обхопити руками величезний живіт, що звисав донизу. Я пестив її руками, а потім занурив у її плоть свого палаючого списа — він увійшов, наче ніж у масло. Я почав сіпатися, буцімто навіжений, за кожним рухом б'ючись животом об її пружну гепу.

Я перестав себе контролювати і далі вже не усвідомлював, де я і що роблю. Оргазм прийшов швидко, уперше в житті я залишив сім'я у жіночому лоні.

Після всього хотілося трохи побути в ній, це було приємно, та управителева дружина розправила спину і невимушено почала поправляти свій одяг. Коли вона ховала свого живота, я почув, як щось капотить на підлогу: це витікала з неї моя сперма. Краплі вона розтерла ногою, а стегна витерла спідницею.

Побачивши, що я й досі стою перед нею з червоним, мокрим і доволі твердим списом, вона посміхнулась, дістала носовичка і ретельно обтерла мене.

— Час одягатися, месьє Роже, — сказала вона. — Та й мені треба йти. Але заради всього святого, — додала вона, почервонівши, — нікому не розповідайте про те, що трапилось, інакше я дуже ображуся.

Ми обійнялись, обмінялися поцілунками, і вона пішла геть, залишивши мене в такому розбурханому від нових переживань стані, що я ледве не забув про те, що сповідь уже розпочалася.

x x x

Взувши капці, я тихенько пройшов вузьким коридором і дістався дерев'яної перегородки. Невдовзі знайшов місце, звідки підслуховувати було найзручніше. Капуцин влаштував усе так, що у сповідальні перебувала лише одна людина, а інші чекали своєї черги у капелі, тому сповідальникам не було потреби говорити пошепки. Отож мені було все добре чутно.

Прислухавшись, я зрозумів, що зараз перед монахом стоїть селянин і що сповідь розпочалася доволі давно. Священик говорив:

— Так ти кажеш, що у вбиральні частенько бавишся своїм органом? Навіщо? І як часто ти це робиш?

— Зазвичай двічі на тиждень, та буває і щодня, доки не дійду. Я нічого не можу вдіяти, мені це надто подобається.

— А ти коли-небудь робив це з жінкою?

— Одного разу, з літньою жінкою.

— Зізнайся в усьому, не приховуючи.

— Одного разу я опинився на сіннику разом зі старою Розалі. Я почав твердішати і запитав: «Розалі, а ти давно востаннє знала мужчину?» А вона мені: «Та що з тобою? Ти в мене питаєш? Років, мабуть, сорок спливло. І не можу сказати, що нині потребую мужчини. Мені вже шістдесят». А я кажу: «Облиш, Розалі. Мені так кортить бодай раз у житті побачити голу жінку. Нумо, роздягнись». А вона мовить: «Я боюся, що прийде дідько і забере нас». А я тоді: «Та він же не приходив того дня, коли ти робила це востаннє». І я засунув двері, аби нас зненацька не заскочили. Потім дістав своє причандалля і показав їй. Вона подивилась і каже: «Оце так-так! Він навіть більший, ніж був у мого Жана!» А я говорю: «А тепер, Розалі, ти маєш показати мені свого гаманця». Вона не хотіла показувати, та я підкотив спідницю їй на голову і подивився.

— Розповідай, що було далі.

— Унизу живота вона мала велику щілину сливового кольору, а над нею — кущик сивого волосся.

— Я не про те питаю. Розповідай, що ти робив.

— Я сховав у тій щілині свою сосиску, а яйця не вмістились. І коли я опинився всередині, Розалі заходилася сіпати животом вперед-назад і звеліла: «Підхопи-но мої сідниці, Піч. Давай сюди свої руки і роби те саме, що і я». Отож ми почали сіпатись удвох, і я швидко упрів. А потім Розалі закричала: «Стисни мене міцніше, Піч, я доходжу!» — і хай мене дідько забере, якщо я теж не скінчив. Та вони її звільнили, бідну Розалі, тому що одна із скотарок нас підслухала й усім розтеревенила. От чому мені ніколи потім не хотілось упадати за молодими дівчатами.

— Так, наробив ти гріхів!

Продовження сповіді було нецікавим. Я вибрався зі своєї схованки і побіг у капелу подивитися на цього грішника. На мій подив, ним виявився один з парубків, які жартували з дівчатами біля струмка. Він був останнім з чоловіків, що прийшли на сповідь.

Тепер настав час моєї матері. У черзі за нею навколішки стояла моя тітка і мила Катрін. Усі служниці юрмилися на одному з задніх рядів.

Мене подивувала відсутність Берти. Дружину управителя звільнили від сповіді через її вагітність.

Сповідь моєї матері була доволі невинною, проте цікавою.

— Отче, я хочу вас запитати ось про що, — сказала вона, перелічивши свої повсякденні гріхи. — Останнім часом мій чоловік почав вимагати дивних речей. Він і у нашу шлюбну ніч геть усе з мене поскидав і потім ще кілька разів так чинив. Але нині він наполягає на тому, аби

я завжди спала голою, і навіть показав одну давню книжку, написану священиком, у якій написано таке: «Подружжя має здійснювати плотський акт оголеним, щоб чоловіче сім'я мало змогу ліпше з'єднатися з жіночим». Але чим старшою я стаю, тим сильніше мене це бентежить.

— Ця книга написана у середні віки, коли ще не було звичаю надягати нічні сорочки. Їх мали тільки знатні особи. Прості люди спали голими, а деінде цей звичай зберігся й донині. Наші селяни, приміром, теж так сплять — здебільшого через клопів. Церква цього не заохочує, але й не забороняє.

— Ви заспокоїли мене, отче. Та мій чоловік також змушує мене ставати у сороміцькі пози. Нещодавно, приміром, мені довелося стояти оголеною рачки у той час, як він розглядав мене ззаду. А ще він змушує мене голою марширувати по кімнаті, а сам, наче на параді, віддає накази: «Вперед, кроком руш!» або «Праворуч, кругом!», «Ліворуч, кругом!»

— Цього не слід чинити. Та роблячи так лише через покору чоловікові, ви не здійснюєте гріха.

— Я іще дещо маю на серці, але мені сором про це говорити.

— Нема такого гріха, якого не можна відпустити, сестро моя. Очисти свою душу.

— Чоловікові подобається брати мене ззаду, і він чинить таке, що я вмираю з сорому. Нещодавно я відчула, як він просиляє змащений чимось палець у мій... мій... анус. Я намагаюсь підвестися, та він мене зупиняє, і потім я відчуваю, що в мене проникає його орган. Спочатку

мені боляче, але потім, не знаю чому, починає подобатись, і врешті-решт з'являється та сама насолода, що й за природних любощів. (Усе інше говорилося так тихо, що я нічого не міг почути.)

— Так, це, звичайно, гріх. Пришліть вашого чоловіка до мене на сповідь.

Подальша частина розмови була геть нудною.

Одразу після неї до сповідальні увійшла тітка. Священик доволі швидко перейшов до того, що мене цікавило:

— Чи грішила ти коли-небудь з чоловіками чи робила нечисті дії над собою?

— Я ще дівчина, принаймні стосовно чоловіків. Проте часто розглядаю себе у дзеркалі і пещу рукою свої інтимні місця. Одного разу... — Вона завагалась.

— Сміливіше, дитя моє, не приховуй нічого.

— Одного разу моя сестра сказала мені: «Наша покоївка марно витрачає неймовірну кількість свічок. Напевне, вона читає у ліжку романи і рано чи пізно влаштує пожежу. Ти спиш поряд з нею, отож будь обережною!» Найближчої ночі, побачивши світло у кімнаті Катрін, я вирішила пересвідчитися. Відчинила двері й тихенько прокралася до її кімнати. Вона сиділа на підлозі, прихилившись до ліжка. Перед нею стояло дзеркало, обіруч якого горіли свічки. Катрін була у нічній сорочці, і я добре бачила, що вона рухає чимось білим і довгим у себе між широко розсунутими стегнами. Вона важко дихала й уся тремтіла і раптом почала кричати: «Ой! Як хороше! Ой!» Вона підвела голову, закрила очі й мала такий вигляд, наче полинула звідси кудись дуже далеко. Я поворухнулась.

Вона скочила на ноги, і я побачила в її руках свічку. Вона почала пояснювати, що робить це на згадку про свого коханого, якого забрали до війська. Я висловила подив: мовляв, як таке можна робити — і вона почала просити мене нікому про це не розповідати. Я пішла геть. Та це видовище мене так вразило, що з того часу, святий отче, я не годна встояти перед спокусою потішити себе — і дуже часто! Я тепер ница жінка, отче. Бо нерідко закочую свою нічну сорочку і за прикладом Катрін віддаюсь гріховному задоволенню.

Виходячи з того, про що повідали моя мати і тітка, читачеві неважко здогадатися, якою була сповідь Катрін. Та окрім цього, я дізнався, що їй дедалі сильніше кортить мужчини і що її дружба з Бертою переходить дозволену межу. Вони часто ночують в одній кімнаті й інколи, ставши перед дзеркалом, порівнюють свої сіднички, розглядають тіла одна одної.

Зізнання служниць були майже однаковими й не дуже цікавими. Усі вони ночували в одному домі з робітниками, проте не дозволяли тим заходити в кімнату, де вони спали голими. Але під час військових маневрів, коли навколо замку розташувався полк, така пересторога не спрацювала, і всім дівчатам, навіть одній зовсім юній, довелось приймати мужчин — навіть іззаду, що служниці мали за смертний гріх. Коли монах запитував їх, чи втішаються вони наодинці та з подружками, вони відповідали: «Хто ж захоче бруднити об те руку!»

З усією можливою обережністю я повернувся до своєї кімнати.

Переклад з французької Євгена Листопада.

Гійом АПОЛЛІНЕР

Гійом Аполлінер (1880—1918) — видатний французький поет і прозаїк польського походження. Справжнє прізвище — Вільгельм Аполлінарій Костровицький.

У поезії був прибічником авангарду, брав участь у концептуальному оформленні сюрреалізму. Найвідоміші збірки — «Алкоголь», «Каліграми», «Вірші Миру і Війни». Писав також новели і повісті — «Три Дон Жуани», «Рим під владою Борджіа». За українськими мотивами написав «Відповідь запорізьких козаків турецькому султанові».

Був близьким другом Пікассо, Матісса, Брака, інших майстрів пензля.

Повість «Пригоди юного розпусника» була написана орієнтовно у 1896-99 роках. За деякими свідченнями, Аполлінер побився з приятелем об заклад в одному з винних підвальчиків Монмартра, що напише таке, що навіть мертві почервоніють. Дослідники славетного француза вважають повість блискучою пародією генія на еротичні твори середньовіччя, в яких відверті любовні сцени не лише не викликали подиву, а й вважалися обов'язковими.

Редакція журналу «Лель» готує «Пригоди юного розпусника» до виходу в світ окремим виданням.

ЛЕЛЬ

ДЖОН АПДАЙК

США

Малюнок Франка-Іво ВанДама (Бельгія)

АБЕТКА КОХАННЯ

УГОДА

Оповідання

У грудні 197... року близько півночі в місті Н. простував до свого готелю чоловік років сорока. Він був добряче напідпитку і ніс різдвяні подарунки для сім'ї. Його увагу привернув гурт дуже нафарбованих молодих жінок. Вони стояли на хіднику біля темних крамничних вітрин, усім своїм виглядом виказуючи очікування і байдужість, беззахисність і настороженість, самотність і солідарність. «Наче розгромлена армія», — подумав він і, знітившись, відступив. У нього за спиною горіли неонові вогні реклами, а на рівні другого поверху чорнів непідсвічений напис «Масажний кабінет», і звідти на його обличчя немов жаром війнуло, хоча ніч була холодна, як міжзоряний простір у високості.

Здоровенна негритянка в білій хутряній шубці підійшла й зупинилась поряд з ним перед червоним оком світлофора, щось муркочучи собі під носа. Він кинув погляд в її бік. Вона замуркотіла голосніше, і її глузливі «да-ді-да», що линули мов з-під землі, почали складатись у якусь хитромудру мелодію. Почуття незнаної тривоги заполонило його серце. І він трохи вище підняв паперові пакети з різдвяними подарунками, немов бажаючи загородитися ними як щитом від цього хутряного співучого тіла, що бозна-звідки з'явилося. Світлофор блимнув зеленим оком, і він перетнув авеню під назвою Ті — і спотикаючись попрямував угору брукованим хідником, який мав привести його до бездонної безликості готелю, до шереги сріблястих ліфтових дверей, до очікуваної пустоти готельного покою.

Скляна брила якогось офісу, ніби айсберг, німо пропливала за спиною. І враз у мертвотній сірості зимового вечора сяйнула думка про можливість іншого розвитку подій. Він повернув за ріг і обійшов квартал довкола, хоча руки його вже давно оніміли від важких пакунків, а ноги геть задубіли.

Зграйка безпутних жінок усе ще посідала ріг вулиці й захований під дашок під'їзд. Наш пішохід, не дійшовши до них, уповільнив ходу й зупинився навпроти. Вдень тут над гомінливою юрбою прохачів і гінців бундючно височів банк, який з настанням ночі перетворювався на замурований мавзолей. Він помітив, як до найсимпатичнішої з жінок, з білим личком дитини, яке проступало з-під блазенських рум'ян та зелених тіней, підійшов самовдоволеного вигляду молодий чоловік, певне, процвітаючий страховий агент, а може, сутенер. Він став щось наполегливо пропонувати дівчині. Вона, вислухавши його, кинула погляд угору, немов оцінюючи монументальну архітектуру будинку, і похитала головою. Він і далі чіплявся, безцеремонно схилившись до неї. Вона відступила, а він, розвернувшись, почимчикував геть.

Якби це була зграйка школярок, вони тут-таки з'юрмилися б навколо неї і з цікавістю випитували про розмову. Та цим жінкам було не до того — вони й далі несли сувору вахту.

Ставши свідком такої сцени, наш спостерігач наважився перетнути авеню і вклинився в гурт дівчат. Пакунки виказали його, мов хвіст комети, що пролетіла небом. Він зрозумів, що проти своєї волі встряв у битву і від нього вимагалась обережність і добре маскування. У нього перехопило подих на думку про фантастичну ризикованість цього починання, але він, набравшись зва-

ги, втупився в сяюче обличчя красуні-дитини. Лише після того, як рій жінок розсіявся, він осмілився рушити в той бік, де в затінку під'їзду стояла темна постать. Він зразу відзначив про себе, що вона була якась кістлява, несимпатична, з вузьким обличчям, наче в шкільної вчительки, і вже заходився лаяти себе, але вона прийняла надісланий їй сигнал.

— Привіт, — сказала і усміхнулась. Навдивовижу щирою усмішкою; і ця усмішка, мовби з пітьми дверного отвору, осяяла його промінням світла і поманила в безодню, де прощалися всі гріхи. Вона з якоюсь неприродною квапливістю вийшла зі свого сховища і завченим механічним порухом просунула долоню між його ліктем і тулубом, спритно порозпихавши дзвіночки, ялинові гілочки й сніговички, які зашурхотіли обгортками пакетів.

— Привіт, — відповів він і почув, що його голос пролунав на низьких нотах і в ньому почулась незворушність, тепло і навіть владність. Її доторк приніс йому величезну полегкість.

— Тридцятка, домовились? — шепнула вона швидко.

— Гаразд. — У горлі почало дерти від короткого недоречного сміху, який вихопився на знак протесту проти її сухої і розв'язної діловитості.

Вона ж поставила ще одне запитання:

— Є куди піти?

Він назвав свій готель і злякався, що повідомив надто багато про себе — солідного, поважного, вже не першої молодості джентльмена.

А назва готелю і справді, здається, її потішила, вона повторила її, швидко ступаючи, щоб устигнути за ним, і міцно стискаючи його руку.

Йому здалося, ніби весь одяг на ньому — від пальта до майки — став прозорим, і він винувато поцікавився:

— Тобі що, не подобається мій готель?

— Та ні, чого б то, — сказала вона з тією ж квапливістю, яка його збентежила.

Він зрозумів, що ні хитромудрі докори, ні улесливі жарти, такі корисні й несвідомо ним уживані в звиклому житті, тут не пройдуть.

Проте йому хотілося, щоб у них все було як належить. Може, вона чекає, що він запросить її до бару? Але ним уже достатньо випито, подумав він, навіть занадто. І хіба їй самій не вигідно, щоб вони просто пішли до нього в номер і швиденько зробили, що треба?

Одначе він чомусь повернув ліворуч, як під час своєї попередньої подорожі, і вона покірливо пішла за ним. Вони перетнули авеню і пішли вгору брукованим хідником, як він допіру. Він помітив, що усмішка розтопила крижану маску його обличчя. Він був її здобиччю, а вона — його. Вона спитала:

— Тебе як звуть?

Відчуваючи змішане почуття холоду, сп'яніння і задоволення від доторку її тіла — теплого, незнайомого, пружного, — він подумав, що, назвавши своє справжнє ім'я, зіпсує всю чарівність ситуації, і збрехав:

— Ед.

Вона повторила це слово, як повторила раніше назву готелю, мовби пробуючи його на смак. Певне, багато чоловічих імен пройшло через ці уста... В її вимові йому вчулася середньоатлантична металева твердість, не характерна для жителів міста Н.

— А мене Енн, — зважилась вона врешті назвати своє ім'я.

Він був зворушений, зрозумівши, що вона не збрехала. І сказав:

— Привіт, Енн!

— Привіт! — І вона стиснула йому руку так, що своїми пальцями ледве не прохромила її до кістки. — Чим ти займаєшся, рекламуєш щось?

Її запитання містило відповідь.

— Еге, — мовив він і вирішив змінити тему. — Я не надто швидко йду?

Запитання прозвучало неприродно, і він подумав, що не слід боятись цієї жінки, від його страху їм обом буде тільки гірше. Її близькість затопила його свідомість морем здивування. Вона яскраво сяяла, але за нею був глухий кут — так опора мосту зненацька виникає в світлі фар тієї миті, коли кермо раптом перестає коритися водієві. Він скоса глянув на неї. Її обличчя ніби увібрало в себе світло вуличних ліхтарів, через що довгий ніс видавався виліпленим з воску. Вона була високого зросту, та все ж нижча за нього.

Вона відповіла обережно:

— Ні, ти йдеш добре. А кому подарунки?

Йому видалось, що вона передражнила його власне запитання, і він відповів їй у тому ж жартівливому дусі:

— Людям.

Кілька хвилин вони йшли мовчки.

Брукований хідник привів їх до готелю. Було вже за північ. Величезна будівля світила лише кількома вікнами, немов теплохід, потопаючи. Він сказав:

— Ходімо до запасного входу.

Може, це їй було відомо, але вона вдала, що ні. Чи бувала вона тут? Часто? Він міг би спитати, проте не спитав, як не поставив іще безліч запитань, на які вона радо відповіла б. Бо жінки, як це часто з'ясовується, завжди чекають запитань.

Запасний вхід був закритий, на дверях-вертушці висів ланцюг із замком. Їм довелося пройти ще

півкварталу по холоду, щоб розпочати облогу головного входу. Швейцар у темно-бордовому кашкеті, гріючи диханням долоні, впустив їх, удавши, ніби нічого не помітив. Піднімаючись сходами у хол, Ед розглядав мідне пруття, яке притискало килимову доріжку до мармуру східців — воно було тонше від димового шлейфу літака в небі й начищене яскравіше, ніж сувенірні авторучки. Він відчував тепло, яке йшло з глибини холу, і, йдучи слідом за нею, дивився на високі червоні замшеві чоботи на шнурівці, що виднілися з-під довгого чорного пальта. У холі було тихо. Тютюновий кіоск стояв зашторений на ніч. За стойкою адміністратора якийсь чоловік упівголоса говорив по телефону й передавав цифровий код з такою поважністю, нібито керував з Х'юстона польотом космічного корабля. Кілька чоловіків в однакових сірих костюмах, певне, коміявожери, стомлені, але без наміру йти спати, стояли біля стіни під канделябрами. Зі своїми шурхітливими пакунками, поруч з купленою ним жінкою, запакованою в довге чорне пальто й червоні чоботи на шнурівці, Ед почувався до смішного незручно. Дивлячись просто перед собою, він пройшов до дверей ліфтів, обшитих безколірним металом, і натиснув кнопку «ВГОРУ». Чекати довелося цілу вічність, аж поки нарешті спустився ліфт і розчинились двері. Ну, от вони й проскочили. Ніхто біля столу чергового навіть не глянув у їхній бік. Та в останню мить, коли двері ліфта уже з сичанням зачинялись, двоє чоловіків у сірих костюмах забігли досередини, втупилися в Енн і заусміхались.

Хіба не схоже, що вона його дружина? Хіба молоді жінки не одягаються сьогодні, наче повії? Насуплена, бліда, в бідному одязі, вона мала простуватий вигляд. Він не міг ні глянути на неї,

ні щось їй сказати, хоч присунувся до неї ближче, щоб затулити від незнайомця, який на жінку витріщився. У ліфті стало душно від чоловічого дихання, змішаного з алкогольним перегаром. Гмукання стало голосним і навіть глузливим. Можливо, їх виказувала видима різниця у віці, щоправда, Едові друзі й коханки завжди запевняли його, що він на вигляд молодший від своїх літ. Один з чоловіків переступав з ноги на ногу. Ще один почав кашляти. Ед підняв очі й дивився, як на миготливому індикаторі поверхів змінювалися цифри: 4, 5, 6, — а потім, після тривалої паузи, за час якої можна було скоїти зґвалтування чи вбивство, засвітилося «7» — його поверх. Коли вони вийшли, вона зупинилась, не знаючи, куди повернути — праворуч чи ліворуч. Один з чоловіків у них за спиною проспівав: «На добра-а-ніч!»

Покидьок! Піди й купи собі повію!

— Ліворуч, — сказав він їй, коли двері ліфта зачинились. Подивившись на дзеркало в кутку на повороті коридору, він уявив, нібито якийсь платний агент поліції моральності з грубезною сигарою в зубах і бляшаним значком у петельці спостерігає, як вони завертають за ріг, а потім плавною ходою таємничого рицаря переміщується туди, де вони щойно стояли, і дивиться їм услід. Ед затуляв спиною свої пакунки, а цупка максі-спідниця Енн, шурхаючи, наче полотняний дзвін, розтинала гріховну тишу коридору.

Ключ ніяк не входив у проріз замка. Він не міг відчинити двері номера, який ним оплачено!

Сопучи й пітніючи в боротьбі із замком, він упустив один пакунок. Постать, що стояла поруч, нахилилась і підняла його. Дуже люб'язно з її боку. Ця послуга безплатна. Ключ повернувся. Двері відчинились у темний простір, ошатний і

лагідний, немов офіціант у нетерплячому очікуванні.

Він притримав двері для Енн, що увійшла слідом за ним, і в цьому жесті проявилася його удавана галантність. Готельний коридор зі стінами непевного кольору й килимовою доріжкою — смугою безконечної штучної темно-бордової тундри — вплив разом з нею до кімнати. Блідий колір її обличчя зразу став помітний на тлі вікна, прямокутника тьмяного міського світла, що смужками пробивалося крізь венеційські жалюзі. Тільки-но його очі звикли до темряви, яскравими плямами проступили стіни. Пакунок, піднятий нею з підлоги, вона поставила на блискучий скляний круг журнального столика. Він поклав решту пакунків і з полегкістю розім'яв замлілу руку. Знайшов на стіні вимикач, але яскраве верхнє світло осліпило його. Він не міг розгледіти її. Знову клацнув вимикачем і заходився складати пакунки біля підніжжя величезної керамічної лампи на журнальному столику. М'яке світло вихопило з півтемряви постать, що стояла трохи далі, біля ліжка, саме в той момент, коли її пальці розстібали другий ґудзик на довгому чорному пальті. Її жест знову повернув йому відчуття, яке виникло раніше, що вона запакована. Це відчуття створювало і її пальто, і ця кімната з блідими фарбованими стінами, в якій вона була ув'язнена, і навіть неоковирні візерунки на стелі видались йому стрічечками, що перев'язують подарункову коробку. Вона належала йому, вона була його покупкою. Та все ж вона — жива людина, і важко сказати, як вона поведеться.

Вона ступила крок уперед. Її увагу привернув краєчок книжки, що стирчала з пакунка. Вона дістала її. Це були «Пісні непорочності» Блейка з ілюстраціями Леонарда Баскіна — його подару-

нок дружині, яка на зорі їхнього шлюбу сама гравіювала для спільних знайомих різдвяні листівки. Енн розгорнула книжку і здивувалась, побачивши на сторінці віршовані рядки.

— Це про що? — спитала вона.

— Та так, — відповів він, — про соціальні проблеми Лондона.

Він помітив, що, відповідаючи одне одному, вони весь час витримували напружені паузи. Схоже на гру в софт-теніс. Може, це все ще діє алкоголь? Даремно, ох даремно він пив бренді!

Сторінка сама собою ліниво перегорнулась під її пальцями.

— Я взагалі-то працювала в бібліотеці...

— Де? — Користуючись тим, що її зацікавила книжка, він ступив два кроки вперед, щоб опинитись позаду неї, і доторкнувся до блискавки светра на її спині. Светр був вовняний, фарбований, з високим горлом, типово студентський, чи, може, йому так здавалося через їхню книжкову розмову. Він подумав, що треба б розстебнути блискавку, але злякався і не посмів. От якби він перебував з якоюсь некупленою жінкою в такому ж опівнічному готельному номері, їхні руки й губи могли б податися назустріч одне одному.

Вона відповіла йому знехотя, не одриваючи очей од книжки:

— У Род-Айленді.

— А де саме?

Вона звела очі.

— Ти добре знаєш Род-Айленд?

— Трошки. У нас там жили друзі, в Уорвіку, ми до них туди їздили.

— Моя бібліотека в Паутакеті.

— І як цей Паутакет?

— Нічого, не такий жахливий, як ті містечка, повз які проїжджаєш по шосе номер один.

Він розстебнув коротку рожеву блискавку на високій горловині якраз настільки, щоб її голова могла вільно пройти. Відкрилися горбочки хребців і пушок на шиї.

— Тобі подобалось, — запитав він, — працювати в бібліотеці?

Під кінчиками його пальців пушок здибився, і він відчув: вона чекає, що він спитає в неї, чому вона змінила бібліотеку на нинішню свою професію. Проте вирішив не питати, тому що тепер захотів змінити удавану галантність на іншу тактику — відмову. Бо хіба вона, мовчки поставивши певний бар'єр між ними своєю манерою триматись, на відмовила йому в поцілунку?

Вона вислизнула з його рук.

— Так, подобалось.

Вона була молода, струнка брюнетка з довгим хвилястим скуйовдженим волоссям. І в неї, як він тепер роздивився, не лише ніс, але й зуби були надто великі, тож губи, що спиналися над зубами, надавали її обличчю виразу впертої наполегливості. Вона знову видалась йому схожою на шкільну вчительку, яка має законне право педагога карати. Він засміявся, протестуючи проти того, як зажурено вона вивернулася від нього. Закопиливши губу, зняв пальто, піджак і краватку, потім, засоромившись власної глупоти і страху, який за нею кривився, підійшов до жінки, вдавши, що збирається її обняти, але замість цього потягнув заправлений під спідницею светр догори. Зрозумівши підкорившись йому, вона труснула головою, відкинувши назад волосся, і підняла руки. Светр легко ковзнув угору.

Знімаючи светра з її рук, він помітив, що нігті в неї були довгі й овальні, із свіжим манікюром. Сліпучо-білий, як лікарняний халат, був і її бюстгальтер. Він здивувався: нині навіть найцнот-

ливіші провінціалки носять кокетливу білизну з мереживцем. І ще його здивувало, що плечі в цієї повії були кістляві й такі ж бліді, як і її обличчя. Але груди мали цілком пристойний розмір. Тут ланцюжок маленьких відкриттів із дзвоном розімкнувся, і він обвив руками її тверді плечі й стиснув їх так, що від зимного холодку і кам'яного запаху, який ішов від її волосся, у нього залоскотало в носі. Його голос ковзнув по її дзвінкому волоссі, коли він запитав:

— Ти хочеш одержати свою тридцятку зараз чи потім?

— Однаково, — відповіла вона. А тоді поступилась уперше за весь час — можливо, мимоволі побоюючись його, бо, як йому здалося, своєю непробивною незворушністю він, напевне, справляв на неї враження душевнохворого. — Потім.

— Виходить, ти бібліотекарка, — зітхнув він. Його полегкість була, певне, надто помітною, надто радісною, і вона відштовхнула його, впершись міцними нігтями йому в груди.

— Не хочеш сходити у ванну? — поцікавилась вона з оманливою м'якістю в голосі, яка звичайно буває в суворих класних дам. — І... — вона легенько поплескала його по ширінці, — ...помити їх.

Їх!!! Те, як вона назвала його геніталії, неначе це були живі істоти — маленьке сімейство з трьох чоловік, — знову викликало в нього приплив пустотливих веселощів і зміцнило в намірі продовжувати тактику відмови, яка тепер уже межувала із жорстокістю. Навмисне граючи чи то вражену доброчесність, чи то скривдженого чоловіка, він сів на пластмасовий готельний стілець, скинув черевики, стягнув шкарпетки і засунув їх у черевики. Потім підвівся і, з нахабним виглядом видихаючи пари алкоголю, тремтячими руками

заходився розстібати сорочку, витягнув з-під паска майку і за два ривки, високо задираючи коліна, зняв штани. Він шкірою відчував, як вона заціпеніло завмерла біля ліжка, але не міг ні глянути на неї прямо, ні визначити, яка відстань їх розділяє, ні навіть уявити самого себе збоку. Вона була неначе стовпом, облицьованим чорною плиткою. Потім, мабуть, його свідомість затопила ще одна хвиля алкоголю, бо він остаточно втратив її з поля зору і виявив, що вже стоїть навшпиньках голий перед ванною, намилює собі пах, схиляючись над місячним сяйвом фаянсу, й усміхається, пригадуючи, як вона назвала його приладдя «ними».

Поки він мився, йому до голови полізли неприємні думки, породжені її натяком: бруд, мікроби, хвороба, — і зрадницьки зіпсували все задоволення від миття. Він помітив, що анітрохи не збудився. Востаннє обполоснувшись холодною водою з долоні, він витерся, намотав рушник навколо стегон і вийшов у кімнату.

Енн уже зняла з себе все, за винятком чобіт, червоних, на шнурівці до колін. Їй що, ліньки розшнуруватися, чи що? А може, вони всі так чинять, щоб збудити клієнта? Чи це виклик? Хитромудрий, незрозумілий етикет, який вдерся з нічного міста до кімнати, захопив його зненацька в цьому замкненому просторі, лишивши мінімум можливостей для маневру, втримав його від бажання спитати, чому вона не зняла чоботи й чи збирається взагалі їх знімати. Він мовчав і сприймав ці чоботи як невід'ємну частину молочної білини змії з чорною трикутною плямою.

Він ніс рушника на стегнах, наче виклик, сподіваючись, що вона сама його зніме. Його нинішня коханка звичайно акуратно розв'язувала

йому шнурки на черевиках, стоячи перед ним навколішках. Але Енн лише відкинула коси назад, наче не хотіла забруднити їх у майбутній брудній роботі. Рушник упав до його ніг, і він обняв її з силою, яка потрібна хіба на те, щоб приліпити марку до конверта. Тепер, коли він був босий, а вона в чоботах, вони майже зрівнялися зростом, і його дружок тицьнувся їй у живіт трохи вище від паху. Вона різко сахнулася:

— Ой, ти наче крижина!

— Я помився, як ти мені веліла.

— Можна було б гарячою водою.

— Та я — гарячою, а обполоснувся холодною.

Вона підняла рушник. Простягла йому.

— На витрись.

— Господи, ну й зануда! — Тут він вирішив перейти в наступ. — А ти не збираєшся?.. — спитав він. — Ти не хочеш сходити до ванної?

— Ні.

— Тобі не треба поссяти чи ще чогось, ти ж кілька годин простояла на вулиці?

— Ні, дякую.

— У мене чудова ванна.

І тільки він подумав, що вона вперто стоятиме на своєму, як вона передумала:

— Гаразд, піду.

Вона пішла до ванної і зачинила за собою двері. Щоб він не підглядав! Ага, зрозумів він, безплатних задоволень не буде. Голий, він сів на ліжку, взяв з журнального столика том Блейка і прочитав:

Агнець під ножем не нарікає,
Заколот на бойні назріває.
Нетопир в ночі весняній —
Виплодок людських обманів.

У туалеті спустили воду, зашумів бачок. Вона з'явилась у тих-таки потворних чоботах і, як йо-

му здалося, кинула зневажливий погляд на його обвислий пеніс. Тільки сп'яніння дало йому сміливість запитати:

— Хочеш у ліжко?

Не кажучи й слова у відповідь, вона сіла, випроставши спину, на ліжко й дала йому перемістити себе у горизонтальне положення. Шкіра в неї була молода, м'яка, ніжна. Провівши долонею по її боках і сідницях, він подумки підрахував, що на солодкий шлях сигналу мозку до нервових закінчень його члена пішло надто багато часу. Він поторкав її тугі груди, які рівненько загострювалися в конус. Жіночі груди він завжди сприймав за аналогією з повнотілими формами своєї дружини. Одного разу, коли вона годувала їхнього чергового малюка, він припав до її соска, набрав повний рот молока, а поцілував її в рот, давши їй покуштувати молоко на смак. Він порівняв: цицьки в цієї мишки були такі тверді, що, здавалось, чинили йому опір. На дотик її плаский живіт скидався на цератову скатертину, а волосся в паху було густе й жорстке, наче щіточка.

Перша жінка, з якою він переспав уже бувши одруженим, була подругою його дружини — несмілива, з винуватим поглядом, вона роздяглася, вийшовши з кімнати, а коли повернулась, на ній була прозора комбінація. Він доторкнувся до її грудей крізь нейлон — вони були такі м'які, що він навіть скрикнув: «О!» — і вона разом з ним: «О!» — немов вони обоє одночасно побачили якусь чудернацьку квітку чи хвилюючий горбик моху.

Енн, коли він до неї доторкнувся, сприйняла цей доторк як сигнал до дій у відповідь і поклала свою руку, холодну й нечутливу, йому на пеніс. Вона швидко почала гладити його зморще-

ну сосисочку. Він поринув у глибину свого сп'яніння і захихотів.

— Що смішного? — спитала вона.

— Ти така мила, — збрехав він.

Вона сіла, щоб у зручнішій позі провадити далі свої маніпуляції. Його дружок мотався з боку в бік. І тут до нього вернулася ясна свідомість: так людина залазить на найвищу трибуну стадіону, аби краще бачити ігрове поле. Чи це дівчисько геть не надається на свою професію, чи й справді любов не можна зімітувати. Вона докірливо скинула голову, припинила свої марні спроби оживити його і, наблизивши губи до його вуха, прошепотіла з уже знайомою наполегливістю:

— Я тобі подобаюсь?

— Авжеж.

— Ну, тоді подивись на оце. — І вона взялася за його дружка. Він глянув. Дружок лежав непорушно, ніби дрімав. Вона спитала:

— І довго мені доведеться отак коло тебе поратись, як ти гадаєш?

— Ні, не довго, — сказав він, усміхаючись. Йому було приємно відчувати її нерухомі пальці. — Знаєш, можеш іти. Я віддам тобі твою тридцятку. Вибач, що я такий шлапак.

Її обличчя, вродливе в сутіні, набрало задумливого виразу.

— Слухай-но, Еде. Я лишуся, але ти заплатиш мені ще.

— Скільки? А довго ти будеш?

Кваплива діловитість його запитання збентежила її. Він прийшов їй на поміч, хоча, на відміну від неї, перебував у такій ситуації вперше в житті.

— Ну, скажімо, одну годину, — запропонував він, — і дістанеш іще тридцять. За годину хміль мине, я зберусь на силі. Вибач, мені дуже хочеться тебе трахнути, дуже, їй-бо!

Вона заговорила неприємним хрипким шепотом, з якимись театральними знадливими інтонаціями:

— А хочеш по-французьки? Ти так любиш? Дай іще двадцять, і я зроблю тобі по-французьки. Хочеш, га, Еде?

Голий, обважнілий, він геть змінив позу. Яка різниця, може він чи не може, все одно він тут господар. Облаштовуючи справи вдень, він не любив торгуватись, але тепер — інша річ. Вона така молода, що її можна й подражнити. До того ж її молодість викликала в нього вороже відчуття. Адже ми живемо за доби студентських страйків, коли всім начхати на традиційні уявлення про людську гідність, коли всі схиляються перед енергією і силою.

— Двадцять зверху! — обурився він. — Та це ж буде цілих вісімдесят. Ти мене розоряєш. Що ж це коїться: симпатичне дівчисько з вулиці хоче розорити бідного буржуа?

Вона не звернула уваги на його іронію і запитала, вклавши в своє запитання непідробний азарт:

— А скільки в тебе готівкою?

— Мені що, перелічити?

— Ти навіть не знаєш, скільки в тебе?

— Я ж сказав, що купував різдвяні подарунки. Господи, стривай, не втрачай розуму.

Він підхопився з ліжка, знайшов штани на спинці пластмасового стільця, намацав у кишені гаманець і перелічив банкноти. Сто десять, сто двадцять, двадцять один, двадцять два, двадцять три.

— О'кей, — сказав він їй. — Вісімдесят вісім доларів. Якраз можна витратити на тебе вісімдесят, а на решту поснідати. Це за одну годину, рахуючи з цієї хвилини, а не відтоді, як ти сюди

увійшла. В тому числі й по-французьки. Гаразд?

— Гаразд.

Він подумав, що треба б включити в угоду й прохання зняти ці бісові чоботи, але побоявся, що вона заправить додаткову плату. Хоча він міг би пред'явити їй обвинувачення у здирстві, все одно йому довелося б — він знав — погодитися з призначеною нею ціною. В її чоботах крилася якась таємниця, і це його збуджувало.

Щоб побачити, як він перелічує гроші, Енн встала навколішки, немов маленька дівчинка, що грає в кеглі. Ед доторкнувся до її холодного плеча, безгучно прохаючи не змінювати пози, і швидко опинився поряд з нею в такій же позі, так що її сосок опинився біля його рота. Він схопив його губами, став лизати й покусувати. Вона сказала:

— Ой!

Він одвів голову.

— Що значить «ой»?

— Ти голився сьогодні?

— Тільки вранці. Що, помітно?

— Відчувається, — сказала вона.

Він провів рукою по підборіддю і верхній губі.

— Але це ж не боляче, — заперечив він.

— Боляче!

Він подивився на неї: на її обличчі й завмерлому тілі пролягла тінь, що, як йому раптом здалося, викресала перший еротичний розряд у холодній порожнечі між ними. Він не може вразити її ні своїм гнівом, бо він розважливий чоловік, ні самим собою, бо задешево продався їй, удостоївши її своєю увагою. Тому він поводитиметься з обеззброюючою покірливістю. Він полонить її своєю слабкістю.

— Піду поголюсь.

Вона не стала його затримувати. Він запитав, збираючись піти:

— А час на гоління теж входить у мій оплачений час?

Вона відповіла з цілковитою байдужістю, жорстко вимовляючи слова:

— Якщо хочеш, іди.

У ванній, знову схилившись над місячним блиском фаянсу, він відчув, як усередині щось ворухнулось, налилося солодким теплом від однієї цієї думки — поголитись; це було так по-домашньому. Гаразд, зроблю послугу цій невдячній брутальній шльондрі. У неї на шкірі досі відчувається вуличний холод...

Коли він вернувся з сяючими щоками і співаючими стегнами, вона помітила його збудження і швидким рухом дістала звідкись (невже з чобота?) презерватив, натягла його на напівпіднесений клинок і лягла на спину, розставивши ноги. Хоча він зумів твердо увійти в неї, спіймавши себе на думці: «От я і трахаю цю дівку», — неприємне відчуття від латексу, і від її байдужості, і ще якась неприязнь і внутрішній опір, що його він сам переживав, — усе це його розслабляло. Він зробив кілька млявих випадів, що скидались на холості постріли, які повною мірою символізували всю жалюгідність їхнього становища. З винуватим виглядом вийшовши з неї, він зняв презерватив і, не вирішивши, куди його покласти, аби не образити її понять про охайність, затиснув пальцями обвислий шматок гуми і сумовито ліг біля її нечулого тіла.

Що ж тепер робити? Енн лежала мовчки, але йому здавалося, що на поверхні її нетерплячого очікування з'явилася тріщина, уступчик, за який він міг би вчепитися. Вільною рукою (другу він підіткнув собі під голову, тож затиснутий у ній презерватив звисав з краю ліжка) він погладив холодний вигин її тіла, освітлений з вікна. І сказав:

— Ти чарівна.

Її запитання прозвучало луною:

— Ти одружений?

— Еге ж.

Вона, мабуть, вирішила, що це двері, які відкривають шлях до інтимної довірчості, що її — вона нарешті зрозуміла — так йому бракувало. Але за цими дверима виявилась темна комірчина його сімейного життя, через яку він і опинився тут разом з нею: вони лежали під покровом незримої сексуальності його дружини, наче в наглухо зачиненому підземеллі. Ед хотів був розповісти Енн про видіння, яке його відвідало, проте ризикнув лише знову напустити на себе приязність, — здавалося, вона саме цього від нього й чекала, мабуть, через побоювання, що їй доведеться лишитись у цій пастці назавжди. І запитав:

— Скільки тобі років?

— Двадцять два.

Тепер нова інтонація: гірка. Невже вона думає, що життя її вже розбите? Її блідий пташиний профіль вивищився над ним і опинився навпроти прямокутної плями світла, яке струмувало з міста, що їх обступало.

— А тобі?

— Близько сорока.

— Розквіт життя.

— Як сказати... — Він потерся об її сосок губами, потім щокою і спитав: — Тепер не колеться?

— Тепер ні.

— Тобі подобається це? Я маю на увазі: ти звичайно нічого не відчуваєш, чи тобі гидко, чи як?

Вона не відповіла. Він зрозумів, що порушив ще одну особливу умову їхньої угоди: її задоволення не входить у договірні пункти. Неспроможний чинити правильно, — а отже, й помилятись,

— він проїхавсь обличчям від її грудей до живота, а коли вона лягла — до волосся в паху, до входу. Там він і зупинився. Рухаючи головою вниз, мовби читаючи стовпчик цифр у телефонній книзі, боляче зачепився вухом за халяву її чобота. Він поклав презерватив на простирадло поряд з нею і долонею розсунув їй ноги. Насторожившись, вона скорилася. Між її ніг розверзлася пітьма. Він торкнувся Венериного пагорба й провів великим пальцем по борознах промежини, потім розкрив вхід до печери і м'яко занурив великого пальця всередину; всупереч усім його сподіванням, там була волога. Він пробив те саме вказівним пальцем, намацав лунку ануса.

Розсіяне світло од вікна падало тепер просто йому перед очі, і він побачив сріблясту поверхню її стегна, таке ж світло падало й на її руку, і на дві білі півкулі її сідниць, і на бліду луку її втягнутого живота, і на горбки грудей, і, вже зовсім оддалік, на кінчик її підборіддя. Судячи з того, як він був задертий, вона дивилась у вікно, в таємниче нічне небо міста Н. — такого неба, мабуть, не було більш ніде; ледь коричневе, із золотавим полиском, беззоряне, застигле в ореолі нерухомості заграви, воно було подібне до мертвотної болотяної трясовини.

Вона заговорила. Хрипluватий голос плив над сріблястим простором її холодного двадцятидворічного тіла. Її слова немало його здивували.

— Ти коли-небудь... — спитала вона, затнувшись перед останніми словами, — робив язиком?

— Еге ж, — відповів він.

Наблизивши обличчя впритул до заповітного входу, він відчув, як звідти війнуло диханням усіх тих, хто до нього проходив той самий шлях. І хоча, звісно, чоловіки, які прагнули довести їй, що вони на щось здатні, наповнювали цю посудину

своїм сіменем, а не блювотиною і не помиями, її киця пахла чимось особливим. Вона була пружна — не те що в багатодітних матерів, і від неї йшов дух чистоти, навіть якоїсь парфумерії, і німб схожого на щіточку волосся був зворушливо колючий, як стрижена маківка дитини чи єнотова шкурка. Він пошкодував, що, за їхньою неписаною угодою, йому доводиться займати таку незручну позицію: голова притиснута до неї, тіло тягнеться позаду між її ногами, неначе хвіст величезного паперового змія, а шия вигинається аж до основи. Розкривши очі, він побачив просто перед собою освітлене тріпотливе озерце стебел, про які можна було подумати, що це кущик марсіанської трави або волокна плісняви під мікроскопом.

О диво! Вона, здається, заворушилась. У відповідь на його спроби! Точно — заворушилась. Вона погойдувала тазом, допомагаючи його язику пробратись якомога глибше. В голову йому закрався сумнів: а чи не прикидається вона? Так хотілося думати, що він зумів-таки завести цю мляву синю панчоху. Він уявив себе астрономом, а її — своєю асистенткою. І коли вона насунулася своїм задом на його обличчя, вологі півкулі видались йому повною картиною зоряного неба з не тільки видимими сузір'ями, але й сузір'ями південного неба — Вовка, Фенікса, Жертовника. А дівчисько рухало тазом, рухало й голосно зітхало. В усьому іншому вона була настільки байдужою і незворушною, що тепер він уже не сумнівався: так прикидатись неможливо. Думка, що він дає їй насолоду, пробудила в ньому жорстоке відчуття — так чисте простирадло породжує бажання його забруднити. Його клинок знову став грізною зброєю, він виразно відчував, як той збільшується в розмірах. Ед встав навколішки, все ще дуже п'яний, з липким підборіддям, і спитав:

— Ти, здається, казала, що зробиш мені пофранцузьки?

Енн, наче її несподівано розбудили, обм'якла всім тілом. Вона важко сперлася на руки, а він вмостив свою розслаблену плоть у теплу улоговину, що лишилася від неї на вузенькому ліжку. Вона забрала волосся зі скронь, вклала його затверділий клинок у долоню і доторкнулась до нього губами. Коли він смикнувся вперед, її губи видали тихе «о-о». Її голова почала рухатися вперед і назад на тлі світлої плями. Вона рухала головою так само квапливо й зі злістю, як раніше рукою. Він спостерігав за нею з сонною цікавістю, міркуючи, в якому підручнику вона усе це вичитала. Дивне враження, що вона вчилася виконувати цей номер за якимось підручником і проробляла його чисто механічно, згадуючи засвоєні знання, не очікуючи тих відчуттів до представника протилежної статі, які сліпий Амур дарує смертним, — це враження настільки збудило його, що він тримався з несхитною впертістю весь час, поки його класна дама давала йому свій завчений урок. Цікаво, скільки разів за ніч вона може пробробити цю штуку? Він уявив собі власний пеніс продуктом масового виробництва і масового ж таки споживання різноманітними способами. Люба, бідолашна дівчинка! Відчувши слабкий приплив ніжності, він доторкнувся пальцем до її соска і обстежив вигин її грудей. Так Коперник стежив за мерехтливим сяйвом супутників Юпітера. Маленький, любенький, твердий, шерехатий, холодний сосочок. Її сосочок. Він уже майже звик до неї, до тепла й будови її тіла, до її звичок, до биття її пульсу, до смаку її слини. Його клинок виблискував, ритмічно з'являючись з-за її профілю.

Для нього час спливав повільно, але будильник у її голові просигналив, що вона вдовольнила його по-французьки саме на двадцять доларів. Швидко, як рибалка витягає спійману рибинку з рибника, вона звільнилася від його фалоса, дістала з-під простирадла презерватив, скачала й натягла на нього, потім стала навколішки, розсунувши ноги, прекрасна й невситима.

Вона сказала йому, з тією ж гидотною, добре відрепетируваною наполегливістю, — правда, тепер у її голосі пролунало щось нове, незнайоме, навіть пристрасне:

— А тепер спробуємо, коли я згори.

Вона спустилася нижче, і він увійшов у неї. Його пальці, наче намагнічені, вже не відривалися від її сосків.

— Так зручно, — промовив він. Треба було щось сказати: нехай вона не почуває себе самотньою.

Вона рухалася всім тілом угору і вниз з тією ж нечулою швидкістю, яка, на її думку, звичайно подобається чоловікам. Ех, хто ж це напоумив його, що рухатися треба неквапом і розважливо, поштовхами з протягом! А все через те, вирішив він, що так багато років утрачено ним на фантазії і онанізм. Хоча вона трахалася так, ніби йшла в багнетну атаку, його клинок не прогинався, і він, немов у гіпнотичному сні, міцно тримався за її сосок. Вони скидалися на дивний примарний човен з гуркотливим двигуном, чиє безтурботне ковзання крізь осяяну вогнями туманну імлу міської ночі могло тривати до безконечності. Другою рукою він спершу поплескав, а потім погладив її по сідницях — нехай знає, що він не хоче лишати її на самоті з цим важким завданням, за виконання якого він їй заплатив.

Двері шлюзу розверзлись! Він досяг найвищої точки на краю гірської ущелини, і тепер на нього чекав спуск униз: він збирався скінчити. Дівчина вже майже скакала на ньому, присідаючи і зводячись навшпиньки. Її чоботи боляче врізались йому в боки, її волосся трясло́ся, її шкіра була холодна, мов у змії... Дарма, дарма, зараз він скінчить, зараз він їй покаже, зараз він їй такий подаруночок піднесе! Це буде пінявий прибій, який омиє весь круговид! Вона мало не сиділа на ньому верхи. Його напівсонний дружок мляво здригнувся: не сказати, що бурхливий оргазм, та все ж відчутний, а для такого п'яненького — просто-таки тріумфальний. Її плечі й обличчя темніли над ним — такий же темний був лик у богоматері на іконі в тому російському фільмі, де проклятий герой у відчаї молився.

Він подумав: «Скільки ж це років я не трахався з такою молоденькою?» — і відчув блаженство.

Темряву її обличчя осяяла квола усмішка. Все-таки вона добилася свого — він скінчив. Вона скидалася на матір-годувальницю, сповнену вдоволення і гордості, покликану було до служіння і, як з'ясувалось, даремно.

— О, дякую, — сказав він. — Дякую тобі. Вибач, що я змусив тебе потрудитись. Вибач, що все так вийшло. Звичайно я кінчаю — раз, та й годі.

У цьому вона й не сумнівалась. І взагалі він уже нічим не міг завоювати собі права покинути її клас для сексуально дефективних. І справді, хіба він не переконав її, що лише після терплячої попередньої роботи його можна було записати, нарешті, до групи найкволіших оргазматиків?

Енн забрала свої стегна, вишуканим рухом розліпивши їхні тіла — жінка-гігант, що пробирається навколішки крізь хлюпотливу багнюку.

Тепер йому подумалось таке: у неї не проникло його сім'я, як це звичайно буває з дружиною, вона воліла, щоб він залишив наслідки того, що сталося, при собі. Його ображала необхідність знімати презерватив. Вона примусила його відчути образу за третього члена їхньої компанії — основного, хоча й безсловесного мешканця цієї кімнати, — за його похмурого й примхливого пеніса, тушкованого у власному соку...

Енн теж розслабилась. Замість того щоб зіскочити з ліжка, вона лягла поруч нього, випроставши ноги в чоботах. Він зрозумів чому: тепер тут тепло, спокійно, вона до нього звикла і не боялась. Він запитав:

— Ти що, квапишся вернутись назад на вулицю? — і захихотів, неначе це був вдалий жарт. — Хочеш якомога швидше втекти від цих жахливих провінційних чоловіків, які так напиваються, що не можуть нормально трахатись?

Вона не зрозуміла. Вона все ще сприймала його як своє досягнення. Її оголене тіло з ногами, взутими в чоботи, мало безглуздий вигляд. Вона притиснулась до нього й запитала огидним голосом, яким вона робила йому всі свої пропозиції, з придиханням вимовляючи слова:

— Якщо ти мені заплатиш іще, я можу лишитися на всю ніч. Але ж у тебе немає грошей, щоб заплатити мені за ніч...

— Це точно — немає, — відповів він просто.

— Дай іще тридцятку і, можливо, зумієш мене вмовити.

Вона що, нишпорила у нього в гаманці?! Він почав розмірковувати: якщо мине сп'яніння і пощастить поспати кілька годин, він, певне, зміг би ще раз її трахнути. Еге ж, але тоді вранці доведеться проводжати її звідси, йти повз таці, валізи... Це малоприємна перспектива. Він згадав, як ті в

ліфті зразу визначили з її одягу, що вона повія. Та й лежачи з нею на цьому вузенькому ліжку, він навряд чи зможе заснути й потім весь день ходитиме як варений. Нема сенсу. І він сказав їй:

— Коли чесно, в мене немає тридцятки. У мене взагалі більше немає.

Він кілька секунд розглядав її обличчя. І злякався, що вона захоче лишитися безплатно. Вона сіла. Він теж сів на краєчок ліжка поряд. Вона махнула рукою, ніби збираючись доторкнутися (але не доторкнулась) до його зморщеного пеніса, з якого, немов похилений нічний ковпак, звішувався білий презерватив. «І мама в хустині, і я в ковпаку...»

Вона запитала:

— Хочеш лишити собі на пам'ять?

Він спитав:

— А ти хочеш забрати його з собою?

— Ні, Еде. Можеш узяти його собі.

— Дякую. Я весь час кажу тобі «дякую», ти помітила?

— Ні, не помітила. — Вона встала з ліжка, її сідниці скидалися на античний мармур. — Можна, я сходжу в сортир?

— Звичайно, звичайно, іди. Будь ласка.

— Просто не хочу порушити твій солодкий сон.

Але навіть цю лагідну образу вона не змогла завдати йому належним чином, тому що раптом пом'якшала і, знову махнувши рукою в бік його пеніса, запропонувала:

— Хочеш, я спущу оце в унітаз?

— Не треба! Нехай лишається. Я його збережу.

Вона зібрала свій одяг, і він потім пошкодував, що не закарбував у своїй пам'яті ці фінальні сцени з її оголеним тілом.

Він обережно зняв презерватив, який почав розгойдуватись у його пальцях, наче маятник, і

став розмірковувати, куди б його покласти. Вдома він завжди стежив, щоб склянки стояли на підставках і не лишали на меблях кола від води й вина, але тут, шукаючи очима яку-небудь тацю, він знайшов тільки попільничку. Розсунувши коробку сірників, він поклав у неї презерватив.

Щось вона не квапиться виходити з ванної...

Він узяв Блейка і став шукати місце, на якому зупинився раніше. Не знайшов, і його погляд привернули рядки:

Скільки зим і скільки літ
Смертні родяться на світ!
Скільки літ і скільки зим
Очі їв злидарства дим,
А хтось інший вповні літ
Вічний бачить щастя цвіт.

Цікаво, чим це вона там, у ванній, займається? Судячи із звуків, не полоще горло і не відпльовується. Він читав далі, вірші виявилися зовсім простенькими:

Тримає лжа тебе в тюрмі,
Допоки око спить в пітьмі,
Око, зраджене в ночі, приречене в ночі,
Лиш душу заснулу проміння лоскоче.

А ось цього він не зрозумів — ні змісту, ні того, чому Блейк не потурбувався дотримати тут нормального розміру.

Вона вийшла з ванної — в червоних чоботах, в антисептично-білому бюстгальтері і в максі-спідниці, колір якої він раніше не роздивився (вугільно-чорний). Вона пошукала очима светра. Він побачив його червону пляму біля спинки ліжка й галантно подав їй. Вона не усміхнулась, узяла светра й натягла через голову. Їй у житті не вистачало радощів. У іншій ситуації він міг би освітити її похмуру класну кімнату якимсь жартом. Вона незграбно закинула руки за голову, він

метнувся до неї і застебнув блискавку, прикривши три горбочки й ледве помітний прозорий пушок на шиї. Спитав лагідно:

— Хочеш, я одягнуся й проведу тебе з готелю?

— Не треба, Еде. Я сама знайду вихід. Усе буде добре.

— Так і підеш одна?

Вона не прийняла його запрошення, давши йому зрозуміти, що звикла до самотності.

— Мені буде прикро думати, що ти знову стоїш на розі на холоді під вивіскою «Масажний кабінет».

Відповісти на це означало б погодитися з його правилами гри. Вона мовчала.

Він вирішив зрозуміти її таким чином, що їй просто страх як кортить піти на вулицю до чоловіків, які були солідніші й дужчі, ніж він. Ах ти стерво. Вбога маленька сучка. Ти мене не любиш, ну і я тебе не люблю.

— А що ти робиш удень? — спитав він.

Його здивувало, що вона йому відповіла, і здивувала сама відповідь:

— Доглядаю свою дитину.

— В тебе є дитина? — У його ставленні до неї відбулася революція. Ці маленькі тверді сосочки поїли молоком дитятко! Крізь її маленьку кицю проштовхувалась голова немовляти!

Вона кивнула. І знову стала такою ж, як тоді, коли сказала: «Двадцять два». Він вивудив з неї найголовніше.. З сили-силенної доречних у даному випадку запитань він поставив одне, пройняте ідіотською турботливістю:

— А хто ж із нею зараз?

— Няня, — сказала Енн.

Няня, мабуть, кольорова. А що ж буде, коли дитина піде до школи? А коли ти збираєшся вернутись у бібліотеку? І як ти виберешся з цього?.. А я? І він сказав:

— Твої гроші! Ми повинні полічити твої гроші!

Він узяв штани, квапливо дістав гаманця. Його рухи утруднював нестерпний головний біль від похмілля.

— Тридцять, — сказав він, відлічуючи десятки й намагаючись зосередитись, — і ще тридцять за годину і ще двадцять за французький спосіб. Правильно? І ще додамо десятку для няні. Дев'яносто, гаразд?

Передаючи їй гроші, він вдивлявся в її усмішку. Вона не була така ж широка, як та, якою вона обдарувала його там, біля під'їзду. Ще одна десятка могла б примусити її усміхнутись трохи привітніше, проте він не став давати їй гроші й замість цього сказав з надією, що вона заперечить:

— Шкода, що я виявився таким важким клієнтом.

Вона серйозно замислилась над відповіддю. Зразу видно: тугодумка.

— Ти не був важким клієнтом, Еде. Я мала й набагато гірших.

Він роздратовано подумав, що, наголошуючи на цьому, вона чекає від нього співчуття.

— Іспити без шпор не могли тобі скласти? — сказав він.

Здається, вона не зрозуміла жарту. Певне, до того часу, як вона пішла до школи, цей вислів уже вийшов з моди. Вона підняла спідницю й засунула зібгані банкноти в чобіт. Чоботи були її банком. Тепер зрозуміло, чому вона їх не знімала...

— Мені не подобається, — сказав він, — що ти підеш довгим коридором сама-самісінька.

— Все буде добре, Еде, — вона промовила несправжнє ім'я, як докір. А коли надягла своє важке, широченне пальто, її рухи уповільнились,

ніби вона все ще сподівалася, що він зглянеться на неї і попросить лишитися на ніч.

Голий, він подріботів повз неї до дверей. Опинившись поряд з нею, він відчув, як вулична прохолода від її пальта війнула йому в обличчя.

— О'кей, Енн. От і все. Красно тобі дякую. Ти неповторна.

Вона нічого не сказала, напружено чекаючи, коли він відчинить двері: її ніс був восково-білим, а повіки — кольору м'ятного лікеру. Його власна кисть, що взялася за дверну ручку, видалась йому чарівним видінням: поєднанням кісток, м'язів і живого духу. Вся безодня втрати, здавалось, відкрилася йому в цьому анатомічному диві. В цьому дивотворенні брало участь і її тіло — таке близьке й неживе, — але він, мріючи якнайшвидше заснути, не міг подумати ні про що інше, як лише заповзти кудись якомога глибше, мерщій відкараскатися від цього тіла, від цієї людини.

Клацання замка і поворот ручки були схожі на хрускіт зламаних кісток. Він легенько прочинив двері — пересвідчитись, що коридор порожній, і, поки визирав, вона встигла прослизнути повз нього.

— Ей! — сказав він. — Прощавай! — (Пробач мені, поможи мені, молися за мене, вкрий мене, забудь мене, візьми мене з собою на вулицю...)

Енн обернула до нього здивоване обличчя, знову готова вернутись до своїх обов'язків. Тоді шепнула звідкись іздалеку:

— Прощавай, — і кинула йому половинку своєї ледь помітної усмішки, яка не давала жодних обіцянок. Квапливою ходою вона рушила коридором і зникла за поворотом. Звук її ходи на килимовій доріжці розтанув.

Ед зачинив двері. Надів ланцюжок. Узяв презерватив з попільнички й відніс його до ванної, а

там наповнив водою — подивитись, чи не протікає. Він не протікав і роздувся у величезний пузир, де вода перекочувалась, як ембріон у плаценті. Молодець дівчисько! Чесно працює. Не заразила його венеричною хворобою.

М'яко кажучи, вона принесла йому смерть. Вона довела секс до фінішної межі. Все життя, аж до сьогоднішньої ночі, секс для нього існував як щось неосяжне, як сонячна система, як емпіреї, як абсолют, подібний до тих перших хлопчачих оргазмів, коли долоня підносила його дух до висот блаженства, до твердині, схожої на золотий зливок. І ось у сорок років він нарешті осягнув найсокровенніше, втрапив у міжзоряну долину...

Він вилив з презерватива воду і приніс його до кімнати, а вранці знайшов ту висохлу шкаралупку там, де поклав: на журнальному столику поряд з купою різдвяних подарунків.

Переклад з англійської Юрія Попсуєнка

Джон АПДАЙК

(нар. 1932 р.)

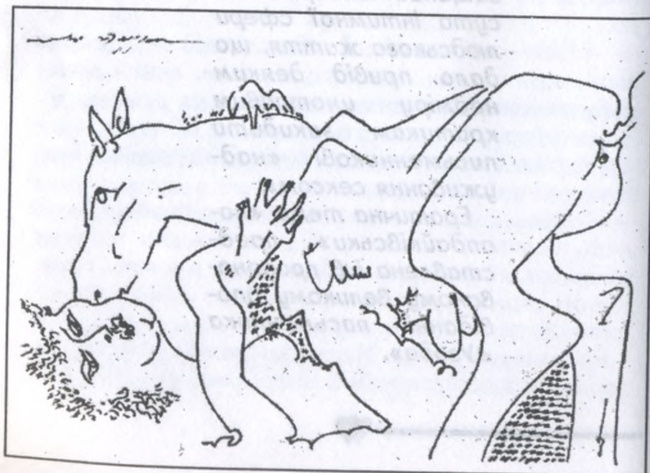
— Визначний американський письменник, автор багатьох романів, віршів, дитячих книжок. Для творчості Апдайка, особливо більшості його романів — «Подружні пари» (1968), «Місяць вихідних днів» (1975), «Давай одружимося» (1976), «Іствікські відьми» (1984) та ін. — характерним є підвищений інтерес до суто інтимної сфери людського життя, що дало привід деяким надміру цнотливим критикам закидати письменникові «надуживання сексом».

Еротична тема «поапдайківськи» представлена і в пропонованому великому оповіданні письменника «Угода».

АПУЛЕЙ

ГРЕЦІЯ

Малюнок Андре Массона (Франція)

МЕТАМОРФОЗИ

Уривки з роману
ПРИГОДИ ЛЮЦІЯ-ЛЮДИНИ

Прямуючи до своєї мети, дістався я врешті Мілонових дверей. Та не знаходжу вдома ані Мілона, ані його дружини, лише любу мою Фотіду. Вона начиняла для господарів ковбасу, порізавши перед тим м'ясо на маленькі шматочки. Навіть здаля зачув я смачнющий запах цієї страви. А ось і вона, одягнута в охайну полотняну туніку, високо, під самісінькі груди, яскравим червоним паском підперезана, гарними рученьками розмішувала начиння у горщику, колоподібні рухи ті спокусливими здриганнями супроводжуючи; в усі члени перетікав її плавний рух; ледь помітно тріпотіли стегна, гнучка спина злегка здригалась і хвилювалася принадно. Вражений таким видовищем, я заціпенів і стою, дивуючись; повстали і члени мої, що перебували донині у спокої. Нарешті звертаюсь до неї:

— Як прекрасно, як мило, моя Фотідо, трусиш ти цією каструлею і сідницями! Який медвяний соус готуєш! Щасливий і тричі блаженний буде той, кому ти дозволиш бодай пальцем до нього доторкнутися!

На що дівчина, такою ж мірою безсоромна, як і прекрасна, відповідає:

— Іди геть, тікай, бідолахо, якнайдалі від мого вогню! Варто моїй найменшій іскрині впасти на тебе, як згориш на попіл. І тоді ніхто, окрім мене, твого вогню не загасить, адже я не лише каструлі, а й ложе солодко сотрясати вмію!

Сказавши це, вона на мене поглянула і розсміялася. Та я не раніше пішов, ніж озирнув її з го-

лови до ніг. Що вже казати про інше, коли насамперед мене цікавило лиш одне — обличчя і коси: їх я розглядав на всі очі при першій зустрічі на людях, ними насолоджувався потім у своїй кімнаті.

Фотіді моїй не чудернацька зачіска, а природне безладдя на голові надавало чарівності, бо пишні кучері її, що були злегка розпущені й звисали з потилиці, розсипалися вздовж шиї і, ледь завиваючись, затихали на облямівці туніки.

Далі я не мав сили тамувати своєї жагучої хоті і, припавши до того місця, звідки її коси були зачесані на маківку, відбиток найсолодшого поцілунку залишив. Тоді вона, відсторонившись трохи, обернулася до мене і, скоса обдарувавши мене лукавим поглядом, говорить:

— Гей ти, школяре! За кисло-солодку закуску хапаєшся. Стережися: об'ївшись меду, можна й жовчної гіркоти собі набути!

— Що за біда, — кажу, — моя радосте, коли я до того дійшов, що за один твій животворний поцілунок ладен засмажитися на цьому вогні! — І при таких словах, ще міцніше її обійнявши, заходився цілувати. І ось вона вже змагається зі мною у пристрасті й однакову міру любові, наче з братом, навпіл ділить; ось уже, судячи з легкого подиху напівроззтулених вуст, із зустрічних ударів солодкого язика, вона сп'яніла від хоті й ладна поступитися їй.

— Гину, — скрикнув я, — і загину неодмінно, якщо ти не змилостивишся наді мною.

На що вона, знову мене поцілувавши, каже:

— Заспокойся. Завдяки взаємному жаданню, я — твоя, і втіхи наші не забаряться. Ледве стемніє, я прийду до твоєї спальні. А зараз іди геть і зберися на силі, адже я впродовж усієї ночі боротимусь із тобою невтомно і щиро.

Сказано — зроблено, я дістаюся до своєї кімнати, знаходжу там усе необхідне для вельми приємної вечірки. І слугам було постелено якомога далі від дверей — на мою думку, для того, щоб не було свідків нашої нічної борні; і до ліжка мого був присунутий столик, вщент заставлений кращими залишками від панської вечері; і великі чаші, вже наполовину наповнені вином, тільки й чекали, щоб у них долили води; і поряд сосуд з прорубаним якнайширше отвором, аби зручніше було зачерпувати, — словом, доволі щедрий обід перед любовним поєдинком.

Не встиг я лягти, аж ось і Фотіда моя, відвівши хазяйку до покою, весело наближається, несучи в подолі ворох троянд і рожевих гірлянд. Міцно розцілувавши мене, обплутавши віночками і обсипавши квітами, вона схопила келих і, підливши туди теплої води, простягнула мені, щоб я пив, але раніше, ніж я вихилив його увесь, ніжно забрала і потрошку, ледь торкаючись губами і не зводячи з мене очей, маленькими ковточками солодко докінчила. За першим келихом не забарився другий і третій, і чара весь час переходила з рук у руки: тут я, розпашілий від вина — й не лише душею, а й тілом, до любострастя готовим, — відчуваючи хвилювання, піддавшись владі нестримного і вже нестерпного бажання, нарешті трохи відхилив одяг і, показуючи своїй Фотіді, з яким нетерпінням я жадаю кохання, кажу:

— Зглянься, швидше прийди мені на допомогу! Адже ти бачиш, я палко готовий до близької вже війни, яку ти оголосила мені без передба-

ченого законом попередження, у відповідь на удар стріли у самісінькі груди від жорстокого Купідона я теж сильно нап'яв свого лука і тепер страшенно боюся, щоб від надмірної напруги не лопнула тятива. Проте, якщо ти бажаєш солодко догодити мені — розпусти коси і подаруй свої жадані обійми під габою невтримного волосся.

Не гаючи часу, швидко прибравши посуд, знявши із себе увесь одяг, розпустивши коси, перетворилася вона прекрасно для радісної насолоди, подібно Венері, що входить у хвилі морські, й, до гладенько поголеного жіночого місця приклавши рожеву рученьку, радше для того, аби уміло відтінити його, аніж для того, щоби прикрити сором'язливо.

— На герць, — говорить, — на дужий герць! Адже я тобі не поступлюся і спини не покажу. Якщо ти — муж, з фронту атакуй і нападай з жаром, і, наносячи удари, готовим будь до смерті. Сьогоднішня битва буде без пощади! — І з цими словами вона сходить на ліжко і поволі опускається наді мною навпочіпки; частенько присідаючи і хвилюючи гнучку спину свою сластолюбними рухами, вона досхочу нагодувала мене плодами Венери, Яка Розгойдується; нарешті, втомившись тілом і знесилівши духом, упали ми в обійми одне одного, захекані обидва і виснажені.

У таких і подібних до цієї сутичках перебули ми ніч до світанку, час від часу келихами проганяючи втому, збуджуючи жадання і знову віддаючись любострастю. За прикладом цієї ночі додали ми до неї інших подібних немалу кількість.

Одного чудового дня прибігає до мене схвильована, аж тремтить, Фотіда і доповідає, що її

пані, якій жодні чари досі не допомогли у любовних справах, цієї ночі перекидатиметься на птаха і в такому вигляді полетить до свого жаданого. Отож мені належить добре підготуватися до спостереження такої дивини.

І от близько першої нічної сторожі вона навшпиньках, нечутними кроками веде мене на горище і наказує дивитися в якусь шпарину. А відбувалося ось що.

Насамперед Памфіла скинула з себе весь одяг і, відкривши якусь скриньку, виймає звідти безліч коробочок, знімає кришку з однієї з них і, зачерпнувши мазі, спочатку ретельно розтирає її у долонях, потім змащує власне тіло від кінчиків нігтів до маківки, довго шепоче щось до своєї лампи і починає тремтіти усіма членами. Злегка здригаючись, вони вкриваються ніжним пушком, деінде виростають міцні пера, ніс згинається і твердішає, з'являються криві кігті. Памфіла перетворюється на сову. Жалібно скрикнувши, вона вже випробовує власні сили, трохи підстрибуючи над землею, а незабаром, зринувши вгору і розправивши крила, летить геть.

Я довго протирав очі, аби упевнитися, що не сплю. Нарешті, оговтавшись і повернувшись до тями, хапаю Фотідину руку і, підносячи її до своїх очей, говорю:

— Не відмов, благаю тебе, доки обставини сприятливі, представити мені переконливий доказ виняткової твоєї прихильності й виділи мені крапельку цієї мазі. Заклинаю тебе твоїми персами, медовенька моя, неоплатним цим благодіянням навіки рабом своїм мене зроби і так влаштуй, щоб служив я при тобі, Венері моїй, Купідоном крилатим!

— Погляньте, будьте ласкаві, — говорить, — який хитрун мій коханець, хоче, щоб я власними руками зрубала гілку, на якій сиджу. Досить, що я тебе, беззахисного, з останніх сил оберігаю від фессалійських дівок, а тут перекинешся на птаха — де я тебе знайду? Шукай вітра в полі!

— Нехай врятують мене небожителі від такого злочину, — кажу. — Присягаюсь оцим солодким кучериком твоїх локонів, якими душу мою ти обплутала, що нема нікого в світі, кому б я віддав перевагу перед моєю Фотідою.

Вона, ледве стримуючи тремтіння, побігла в кімнату і вийняла із скрині коробочку. Схопивши коробочку і обцілувавши, я спочатку благав її подарувати мені щасливі польоти, а потім поспіхом скинув із себе весь одяг і, жадібно зануривши руку, набрав добряче мазі й натер нею члени свого тіла. І вже змахуючи то однією, то другою рукою, я намагаюся наслідувати пташині рухи — та не помічаю навіть натяку на пушинку, жодного пір'ячка, лише волосся моє товстішає, перетворюючись на шерсть, ніжна шкіра моя грубішає, уподібнюючись звириній, а на кінцівках моїх усі пальці, втративши осібність, з'єднуються в суцільне копито та з кінцівки спинного хребця виростає довгий хвіст. Уже й обличчя видовжилося, рот розтягається, і ніздрі розширюються, і губи висять, і непомітно збільшуються, і вкриваються шерстю. І нічого втішного у злощаснім перетворенні моїм я не бачив, якщо не брати до уваги того, що чоловіче єство моє збільшилось, хоч я і позбавлявся віднині можливості обдаровувати ним Фотіду.

А та, побачивши мене у такій подобі, безжально вдарила себе руками по щоках і скрикнула:

— Загинула я, нещасна. Хвилювання і поспіх мене зрадили, підманула і подібність коробочок...

ПРИГОДИ ЛУЦІЯ-ВІСЛЮКА

Коли, подолавши шлях частково суходолом, частково морем, прибули ми до Коринфу, то великі натовпи громадян почали стікатися не так, як мені здалося, для вшанування Тіаза, як бажаючи подивитись на мене. Справді, бо вже й до цих місць така гучна про мене докотилася слава, що я виявився для свого наглядача джерелом немалих прибутків. Помітивши, що багато хто з людей має палке бажання помилуватися на мої штучки, він одразу брав двері на засув і впускав їх поодинці за плату, щодня загрібаючи добрячу суму.

Трапилося так, що у натовпі цікавих була одна знатна і багата матрона. Заплативши, як інші, за вхід і помилувавшись на різноманітні мої витівки, вона поступово від здивування перейшла до незвичайного жадання і, не знаходячи жодного зцілення своєї недуги божевільної, пристрасно зажадала моїх обіймів, наче віслюкова Пасіфая*. За велику винагороду вона змовилася з моїм сторожем і одержала дозвіл перебути зі мною одну ніч. Той, зовсім не задумуючись про те, яке задоволення може вона від мене дістати, і мріючи лише про свій зиск, погодився...

Тоді вона, скинувши увесь одяг, розв'язавши навіть стрічку, що підтримувала прекрасні груди, підходить ближче до світла і з олив'яного слоїка густо натирається благовонною оливою, потім і мене звідтіля-таки щедро помастила в усіх місцях, навіть ніздрі мої натерла. По тому міцно мене поцілувала, не так, як у домі розпу-

сти звичайно цілується корислива дівка зі скупим гостем, а від щирого серця, солодко примовляючи: «Люблю, хочу, лише ти милий мені, без тебе жити не можу», — і таке інше, чим жінки висловлюють свої почуття, і в інших збуджуючи жагу. Потім, узявши мене за вузду, без труда примушує лягти, як я вже був привчений: я не думав, що мені доведеться робити щось складне чи незвичне, та ще під час зустрічі, після дуже довгого утримання, з такою красивою жінкою, яка прагне кохання. До всього і дивовижне вино, випите у величезній кількості, вдарило мені в голову, і збуджувала сластолюбство полум'яна мазь.

Проте на мене напав немалий страх від думки, яким робом з такими здоровенними і грубими ножищами я зможу здертися на ніжну матрону, як обійму своїми копитами таке білосніжне і тендітне тіло, сотворене наче з молока та меду, як маленькі губки, що рожевіють духмяною росою, цілуватиму я величезним ротом і бридкими, наче камені, зубами і, нарешті, яким манером жінка, як би не спопеляло її до самих кісток любострастя, може прийняти дитинробний орган таких розмірів. Горе мені! Доведеться, мабуть, за каліцтво, завдане благородній громадянці, бути відданим на розтерзання диким звірам... Між тим вона знову осипає мене пестливими іменами, безперервно цілує, ніжно щебече, пожирає мене очима і завершує усе вигуком: «Тримаю тебе, тримаю тебе, мій голубе, мій горобчику!» І з цими словами доводить мені, якими безпідставними були мої міркування і безглуздим страх. Тісно притиснувшись до мене, вона всього мене, нічого не залишивши, прийняла. І навіть коли, жаліючи її, я

відсторонювався злегка, вона у нестямному пориві усякий раз сама до мене присувалася і, обхопивши мою спину, тісніше спліталася, так що, клянусь Геркулесом, мені почало здаватися, що у мене чогось не вистачає для вгамування її пристрасті, і я зрозумів, що недарма сходилася з коханцем, який мукав, мати Мінотавра*. Отак усю ніч, без сну, пробули ми в трудах, а на світанку, уникаючи поглядів зірниці, пішла жінка, умовившись за таку саму ціну про наступну ніч.

Вихователь мій, нічого не маючи проти її наміру продовжити ці любострасні заняття — частково через великий зиск, який одержував з них, частково з бажання приготувати своєму хазяїну нове видовище, — негайно розкриває перед ним в усіх подробицях картину нашого кохання. А той, щедро нагородивши вільновідпущеника, призначає мене для публічної вистави. Але оскільки гідність моєї чудової матрони не дозволяла їй брати у ній участь, а іншої ні за які гроші знайти було неможливо, відшукали якусь жалюгідну злочинницю, засуджену за вироком намісника на поживу звірам, котра і повинна була разом зі мною з'явитися в театрі перед очима всіх глядачів...

Переклад з латинської
Євгена Листопада

** Бог Посейдон, розгнівавшись на критського царя Міноса, змусив його дружину Пасіфаю закохатися в бика. Від цієї пристрасті народився людинобик Мінотавр.*

АПУЛЕЙ

Апулей — давньоримський письменник II століття нашої ери. Народився близько 124 року в місті Мадаврі на півночі Африки. Навчався у Карфагені та Афінах, бував у Римі. Повернувшись на батьківщину, прославився як блискучий ритор.

Апулей писав як грецькою, так і латинською мовами. З його літературних творів до нас дійшли роман «Метаморфози» в одинадцяти книгах (друга назва — «Золотий осел»), «Апологія, або Промова на захист самого себе проти звинувачення у магії», а також «Флориди» — збірка виступів та риторичних декламацій.

Роман «Метаморфози» — найпопулярніший з античних творів, який пошановувався й аналізувався усіма наступними поколіннями. Його називали першим європейським психологічним романом, який, разом з тим, змальовує широку панораму побуту і звичаїв тогочасної римської провінції.

Доволі відчутні у творі й еротичні мотиви (врешті, й перетворення Луція на віслюка є наслідком любовної інтрижки героя). Багатьма літераторами різних країн перевидавалася, приміром, вставна новела Апулея про Амура і Психею.

АБЕТКА ЛЕЛЬ КОХАННЯ

№ 54

ПРИГОДИ ЮНОГО ДОНЖУАНА

Видання для дорослих

Засновник і видавець — фірма «ДЕРКУЛ»
(свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор Сергій Чирков.
Літературний редактор Валентина Митрофанова.
Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — фрагмент картини
Рембрандта ван Рейна «Даная», 1636 р.;

362

Підписано до друку 29.05.2000.
Тираж — 10000 примірників
Замовлення №0—187
Ціна договірна.
Адреса редакції: 04119, Київ-119,
вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель-ревю".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.
**Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка
комп'ютерного центру
фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.**

Друк — ВАТ «Книжкова друкарня наукової книги».
04107, Київ, вул. Баггоутівська, 17—21.

АБЕТКА КОХАННЯ

